

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 439

τοξ 9ου

ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Ὁ κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗΣ ἰ-
δρυσεν ἰδιαιτέρον τμήμα Κοπτικῆς ΓΥ-
ΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνόμενον ὑπ'
αὐτοῦ καὶ τῆς Κας ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑ-
ΝΕΛΛΗ.

Ἀμφότεροι διπλωματοῦχοι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων
(Academie nationale de coupe Paris) καὶ τῆς Σχολῆς
«Napolitain», ὅπου ἐπὶ τριετίαν ἐσπούδασαν.

ΤΕΛΕΙΑ ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΕΝΤΟΣ 30 ΗΜΕΡΩΝ

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστή-
ριά των ὁδὸς Πετράκη, ἀριθ. 9 Ἀθῆναι.

O, TI KAI NA KAMETE

Η
ΠΟΥΔΡΑ
ΣΑΣ ΚΡΑΤΑ

Πολυάριθμοι ειναι οι ανδρες που κα-
τεστησαν απο ενα περιπου 300μμ.
Η γυναικες που γνωριζου αυτο το ο-
στικο, φροντισουν πολυ να μεταχειριζο-
νται παντοτε πουδρα οχιση αναμειγμε-
νη με MOUSSE DE CREME. Κρατις
επι πολλας ωρας, παρα τον ανεμο, τη
βροχη, η ακομη χορευοντας μεσα ενα
περδερμασμιον σιδωναν χορου. Όχι
μόνον ο αφρος της κομεας καθαρις τη
πουδρα πολυ διεισδυτικη και αόρατη
αλλα καταγει επισης την γυαλιστερη
μητη και παν ειναι γαινετα γλυκοειδη, λι-
παρην και χρονοειδεις. Στην πουδρα
Τοκαλιν ο αφρος της κομεας ειναι επι
προσημιον μειμνιμενος με τη πιο λεπτη
εξερμινιση πουδρα, κατα μια βροδερ-
θεισαν μεθοδον. Η πουδρα Τοκαλιν ειναι
η μονη πουδρα οχιση, η οποια διδω-
ναι το χρωμα ομαδοτητος γυναικος α-
φην την εξαιρετικη ελαστικη, δοσερικη
και νεανικη, που τόσο θυμιζουν οι αν-
δρες.

Τὴ πρὸς μεγάλην ἐπιτυχίαν ἔχει ἐ-
κείνη πρὸς βάσει τὰ φορητὰ τῆς
μὲ τὰς Γερμανικὰς βαφὰς ARTI.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικόπεδον 600 πε-
ρίπου πήχεων ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀγ.
Βαρβάρας 18 (Προφῆτης Ἡλίας
Παχυράιτου). Πληροφορίαι παρὰ
τῷ Διευθυντῇ τοῦ «ΜΠΟΥΚΕ-
ΤΟΥ». Λέξα 7.

Με τὰς βαφὰς ARTI, κάνετε τὰ
παλαιὰ σας φορέματα καινεύργια
καὶ μοντέρνα.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)4ο)ο μέχρι δραχμῶν 100.000

ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ

42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κάθε κομψή Κυρία δὲν πρέπει νὰ
σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἀρ-
σιεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς
πλωματεύχου μοδίστας

ΛΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὖρη ὅλα τὰ τελευταῖα ποτα
τῆς θερινῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Περιζήτω
γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΛΗΘΙΝΗ
ΑΣΠΙΡΙΝΗ

ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

СКРЕКА

31 'Ιουλίου 1932

Οἱ ποταμοὶ Ξάνθος καὶ Σιμόεις ἀπειλοῦν νὰ πνίξουν τὸν Ἀχιλλέα.

(Ἔργον τοῦ Φλάξιμαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

Η ΟΠΤΑΣΙΑ

Επελθούσιν, δὲν ξαῖω πόσες ὁρες, στή φαληροῦν ἀνορογα-
λά μαθημένοι ἀπὸ σιωπῆς, ἀπὸ μοναξιάς, σὺ ἀπὸ πεινῆρας. Ἡ θά-
λασσα, λυώντος ἥσυχᾳ τὸν ἀσπένδιν δίσκον, σ' ἐνα βυθὺ καὶ δρο-
σὰν ῥευσίμακα σπασμένον καὶ λαμπρὸν ἀντανταξάσεων, καθὼς
πλοῖα μαλακὰ τὰ κηρύττα τῆς, ξεδιπλανάστας, τὰ ξένα—ξένα, μέσ'
πρὸς μεγάλην γεωγραφοῦσάν, εἶχε τὸς ἐλαφροὺς, πηγμένους ἥχους
κίπων ῥυθμὸν ὁδόμενον μὲν λατάρια, μ' ἀληθινὴ ἐροτικὴ λατρά-
ριον, εἰλὰ καὶ μὲν δρόμῳ καὶ προφύλαξιν, πὺν τρέμων καὶ δὲ θέλον ν'
ἐκκεντῶν... Ἦσαν μὲν ἂν τίς βραδείας ἐκεῖνες, πὺν καλοῖν τὴν
πρὸς τὸν ρεμβασμόν, σὲ τρυφάρᾳ μ' ἀπόκομα σμαγτήματα τοῦ νῦν
εἰ καποῖς τὰ ὑπαισχύνει λαοεῖς... σὲ χυμωρικὲς ἀναπολήσεις...

[illegible]

Έτσι το γύρο της εξέδρας, κ' έπειτα κάθισαν γύρω να ξεκουραστούν. Έγαντο στο χέρι το κεφάλι, κ' άφησαν τα μάτια τους να περιστρέφονται γρήγορα. Τα φώτα του Παλιού Φαλήρου, άγριοντα γύρω κ' αέρι-
πλάκωτα κ' έκαινα, έλλειναν την άνατολή της μεριά, σ' όλο το μέγεθος της
αερίνης παρούσας, που φάνταζε καταστάτικη, σαν ένα περσίδεσσο...
Ίσως γύρω το νύχτη, γύρω μιά στιγμή, ο ήπιος, μπορεί, όμως,
να γάνειν, αέλιος, συλλογισμένος. Μιά φορά, δε σάλευε καθόλου.
Μακριστά την αίσθηση του τόπου, είχε χάσει, όμως, την αίσθηση
του χρόνου...

Σὺ λίγο, ὅμως, καθὼς ἦταν βυθισμένος, ἔχασε καὶ τὴν αἰσθησὶν τοῦ τόπου : τοῦ φαινόταν πὼς βρισκόταν σὲ μιὰ χώρα, σ' ἓναν τόπο ἄγνωστο κ' ἀβυσσικόν, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἀνθρώποι καὶ ἡχοι, ποὺ δὲν ἦτοχε παρὰ μόνον τὸ φρεγγαρι... Αὐτὸ τὸ πρῶμα βίωσας δὲν ξαίρω πόσῃ ὥρᾳ.

Μία στιγμή, μέσ' στη βαθιά του νάρκη, θέλησε
ἀναβράσει, να συνέλθει. Είδε τότε μία σιαύα ποδ
προχούσε. Προχούσε κατά δώ, με βήματα με-
ρία, ὡς ἀνὰ κ' ἀφρόνη, σάν κλέφτης. Ἦσαν

έναν άνθρωπο ψηλός, καχεκτικός, χωρίς καπέλλο και χωρίς σα-
κάκι. Προχωρούσε με βήματα μεγάλα, αλλά κοφικά και διαταχικά.
Κρατούσε κάτι στο δεξί του χέρι, που φαινόταν άσπαστο βαρύ — α-
υτό το πράγμα που κρατούσε με προσηύχηση, έκανε τον ήλιο του να
γέρνει. Έγινε στην άκρη της εξέδρας, α' έκομίζοντο το φυτόμιο
του χάρου. Ο φίλος μας τον παρακολούθησε. Είπε μια μεγάλη ή-
δονη, να παρακολουθήσει, χωρίς να φανεί, τις ιδιαίτερες κινήσεις
των ανθρώπων, την ώρα που θαρούσι πως είναι μόνον... Κ' έντο-
νός ήταν δυνατό φευγάτος, κι ο έλκος έβρισκε, μέσα σε τόσο φάος,
νάχει αντίληψη της παρουσίας του. Κ' όμως έβρισκε έδειχνε πως
δεν τον είχε δει. Στάθηκε και κοίταξε τη θάλασσα, α' έπειτα πάλι
γύρισε τα μάτια στη στέγη, α' να τον φοβόταν πως τον παρα-
κολούθησαν. Κ' έπειτα πάλι κοίταξε κι έμεινε τη θάλασσα.

Τὰ φῶτα ἅτ' τις μαζοῦν· φροδοῖσθε, εἶχαν ἀλλήλει θέση·
σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ. Εἶχαν πυκνοῖσι πρὸς τὸ μέρος τῆς Κατὰλλης
Δυὸ-τρία μόνον ἔλατταν ἄωστα ἅτ' ἀνοῖστα. Καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε
προχωρήσει, ἔτοιμο ν' ἐκείνῳ νὰ χυθῇ. Ἐπεὶ φῆμιμα, λατὰ καὶ
δοσεῖσι εἶχε πᾶσι ἅτ' τὸ μέρος τοῦ πλάγιον.

«Ο φίλος μας δεν έπαινε απ' τους παροικούντες. Δεν ήθελε να κάνει καμμία κίνηση, χαζέναν χροτό, πόνι να τον φανερώσει. 'Ο μυστη-
ριώδης αυτός άνθρωπος... με τις προφυλαγμένες καταπτώσεις του
του νουinhoυ μιά μεγάλη παύση... Κάτι τούλεγε, στα βάθη τη
ψυχής του, πως θά γινόταν μάλιστα κάποιον πούρματος σημαντικοί
κι' όχι απηθητικοί...

«Ο άνθρωπος σπεύδεις, ρυθμίζεις, ελεγχοντάς
 τα βαθιά νερά. Έβλεπε τη στενή γκαλερί του, τ' άρμυνο
 κοκκαλιάρω κορμί του, να προβάλλουν, αποβλήτων, στο γαλάζιο
 φόντο τ' ούρανού. Είχε τα χέρια ένθεννα πίσω, και δεν έκανε γί-
 βλατες προς τ' ήλίκασα. Προς τη μεριά, πα-
 ρουσιζόταντα καθήμενος, δε, γόρως τ' ήμια του
 καθόλου. Μία στιγμή που γύρισε τα μάτια του
 φανταζόταν να κοιτάζει μακριά. Τη στιγμή που γύ-
 ρισσε, όστόσο, πρόφτασε ν' είδε τη λήκη των
 πιστιών του, που έπαιζε μιάν άστρολη, στο πρό-
 πτο φρεγνασίου. Κ' έπειτα βαδίζεις να προ-
 κληθείς. Τά βάρη των βάρων με μιάς, έ-
 νιωσες μιάν άλλότρη κατάσταση στο κεφάλι, σ' έ-
 προειδοποίησε του ήπιου που σπινέλι...»

Ἐμμεῖν' ἔτσι, δὲν ξαίρω πόσην ὥρα. Σαφνικὰ

τόν ζήτησε' ένας κρότος. "Ανοίξε τα μάτια του, και κοίταξε τριγύρω. Δεν υπήρχε κανένας στην εξέδρα. 'Ο κρότος έμιασε με πά-
φλασμα νερόν. 'Ο άνθρωπος είχ' εξαφανιστεί. Πρόφτασε μόνο,
καθώς κοίταξε στη θάλασσα, κάτω σάν ανάσπασμα νερόν που ξανα-
κλείνουν... "Ένας τρώγας του παρόλως τα γόνατα! "Έτρεξε πρὸς
τὸ μέρος, πού, λίγην ώρα πρίν, είχε σταθεί, ἀκίνητος, ὁ ξένος...
Δὲν ὑπῆρχε ἕνας, πονθενά!

Μέσ' στην ἀμχανία του, καὶ τὴν πεποίθησή του πὸς ἐκεῖ, κοντά
του, δυὸ βήματα πὸ πέρα, είχε γίνει κάποιο πράμα φοβερό, γύρισε
τὰ μάτια του πρὸς ὅλες τὶς μεριές, έτοιμος νὰ πηδήσει τὶς φωνές,
καὶ νὰ ζητήσει ἀπὸ κάποιον μιά βοήθεια... Τὸ φεγγάρι είχε πᾶ
θεῖ, ἡ εξέδρα ἦταν κατασκότεινη, τὰ φῶτα τῆς πλατείας είχαν σβή-
σει. Δὲν ὑπῆρχε ζωντανή ψυχή. 'Η θάλασσα, βοήθῃ καὶ σκοτεινὴ,
σὰ μὴν ἀνεξήγηστη μεγάλη μαύρη πλάκα, ἔκανε τὴν εξέδρα καὶ τὰ
γύρω, βυθισμένη καὶ ἀπολωμένη σὲ μιά βαθιά καὶ νεκρὴν ἀν-
νησία...

Μιά στιγμή, τοῦ πέρασε σὲ νοῦ, σάν ἀστραπή, πὸς είχε πέσει
θῆμα παρασθήσεως, πὸς δὲ αὐτὰ πὸν νόμιζε πὸς εἶδε, δὲν ἦταν
παρὰ πλάσμα τοῦ μυαλοῦ του, πὸς δὲν ὑπῆρχε τέπος ἀνθρώπος πο-
τέ, καὶ πὸς τὸν είχε δεῖ μέσ' σ' ὄνειρό του... Σάβοντας, ὅμως, καὶ
κατὰ πὸν καλὰ, βόηξε σὸν κάθισμα μιά πέτρα στρογγυλή, καὶ ἄ-
νασπώνοντας τὴν στρογγυλή τὴν πέτρα, βόηξε ἕνα χαριῶνα διπλο-
μένο. Μὲ δάγνια τρομοκρασιὰ, τὸ πήρε, τὸ ξεδίπλωσε, καὶ σὸ
φῶς ἐνὸς σπύριον ἀναμμένο, πρόφτασε καὶ διάβασε μιά λέξη, μὲ
μεγάλα γράμματα χοντρά: «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.» —καὶ τίποτ'
ἄλλο...

"Έτρεξε τότε σὴν εξέδρα, σάν τρελλός, κοιτῶν ἀποβόλτας σὰ
ἐυέλεια οὐρανόπαια, μὲ τὴν ἐλπίδα, μέσ' σὴν ταρχή του, πὸς καὶ
ὅτι μπόρουσε νὰ προλάβει... Τὸ γενο-
νός ὅτι πῆγε ἕνας ἀνθρώπος, τόσο
πολὺ κοντὰ του, σκεδὸν δίπλα του, καὶ
αὐτὸς δὲν ἔβλεπε τὸ χέρι νὰ τὸν σώ-
σει, τοῦδινε κατὰ, σάν ἄλλοφροσύν...

Καθὼς ἔτρεχε σὴν ἔρημη πλατεία,
τοῦ φανόταν πὸς ὁ κόσμος είχε σβή-
σει, πὸς ὅσα ἄνθρωποι, καὶ ὅσα νὰ προ-
σπαθοῦσε, δὲ θάβρισκε ποτέ του τοὺς
ἀνθρώπους—πὸς ἦσαν μετρημένοι μέσ'
σὰ βρόχια κάποιον φριχτοῦ καὶ τραχι-
κοῦ βραχνά, πὸν δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ
ζητησέι! Δὲν ἤξευρε πὸν βροῦκεται τὸ
τιμήμα, δὲν εἰσάγεε κανένα νὰ ρωτή-
σει... "Έτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ «Α-
κταίου». "Έκει κάτου, μετὰ γίλια βάσα-
να, ἔπρεσε σὲ κάποιον ἀστυνόμο. Μὲ
φρονὴ βραχνή καὶ κομπασμένη, λαχα-
νισμένος ἀπὸ τὴν τραχιά, τοῦ δηγι-
θηκε περιπὸν τί συνέβη. "Έτρεξαν μαζί,
ὡς τὴν εξέδρα. Τοῦδινε τὸ μέρος καὶ τὴ
θέση. 'Ο ἀστυνόμος
κατέβηκε τὶς σκάλες, καὶ ἔβρασε μέσ'
σὲς βράγκες, νὰ βρεῖ κάποια
βαρελάκη. Βαρύτης δὲν ὑπῆρχε μέσ'
σὲς βράγκες. Οἱ βράγκες ἦ-
ταν ἔρημες καὶ ἐγκαταλειμμένες, δεμένες γύρω-γύρω, σὴν ἐ-
ξέδρα.

"Έκείνος, σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔβρασε νὰ ξαναβρεῖ τὴν πέτρα καὶ
τὸ γράμμα. 'Η πέτρα δὲν ὑπῆρχε πονθενά. Καὶ τὸ γράμμα είχε γί-
νει ἀφαντο... Μὲ τὸν ἀστυνόμο μαζί, σὸν δυνατὸ καὶ φανατικό
φῶς τοῦ μικροῦ του φαναριοῦ τῆς τάξης, γύρισαν ὅλο τὸ πλατὺ τε-
τράγωνο τοῦ ἀπᾶντος μέρους τῆς εξέδρας, σκανοῖ πρὸς σκανοῖ, καὶ
ὅλα τὰ καθίσματα τριγύρω. Πῆραν, γεμιστὰ, ὅλες τὶς χαρμάδες
—ἀλλὰ τὸ γράμμα δὲν ὑπῆρχε πονθενά...

"Ο ἀστυνόμος τὸν κοίταξε παρόξενος. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν πήρε
γὰ τρελλό. "Έβανε πᾶσι τὸ φανάρι μέσ' σὴν τάξη, καὶ ζητηγό-
ρισαν καὶ οἱ δυὸ τους γὰ τὸ τιμήμα. "Έκανε μιά πρόχειρη κατάθεση,
σ' ἕναν ἀρχιφύλακα πὸν βόηχαν. Τώρα, ὅμως, τὰ μπερδεύει καὶ ὁ
ἴδιος. 'Η φρονὴ του δὲν ἦταν σταθερή. Εἶχε χάσει τὴν πεποίθησή
του. "Ένωσε, νὰ πῆγε, καὶ νὰ προκαλεῖ τὴν δυσπι-
στία... Στὸ πὸν σπουδαῖο γεγονός τῆς ιστορίας—σὸν μοναδικὸν περ-
σπονοδός—δὲν μποροῦσε νὰ δώσει ἐξηγήσεις... "Αρχισε καὶ ὁ ἴδιος
ν' ἀμφιβάλλει. Μὲ μασημένα λόγια τοὺς χαϊρέθηκε, καὶ τράβηξε
γὰ τὸ σταθμὸ, καὶ ἀνέβη σὴν Ἀθήνα. Σὲ λίγο πέρασε τὸ τραῖνο,
καὶ τὸν πήρε. "Ήταν τὸ πρῶτο πρωῒν, καὶ ἄρχισε νὰ χαράζει.

Μετὰ τὴν περιπέτεια ἐκείνη, δὲν ξανακατέβηκε σὸν Φάληρο. "Ε-
φραχνε μόνο σὲς ἐφημερίδες, μὲ μιά μικρὴ τρομοκράτη σὴν ψυχὴ,
ἀπὸ τοὺς τίτλους τῶν ἀγγελίας, μὴπως ἀνακαλύψει κάποια λέξη
πὸν νὰ τοῦ λύσει τὴν ἀμφιβολία... "Έβλεπε πολλὰς ἀποκτονέες,
ἀλλὰ καμιά, σάν ἐκείνη πὸν ἔ-
τασε. Κ' ἔπειτ' ἀπὸ δυὸ μῆρες,
σπινάτησε νὰ φέγγει.

Καὶ τὴν ἡμέρα πὸν σταμάτησε
νὰ φέγγει, βάνοντας πὸ χέρι του
ταχιά, σὸν δεξὴν τροχὸν τοῦ γελέ-
νου, ξαναβόηξε τὸ χαμένο γράμμα!
"Έγραψε μὲ κεφαλαία γράμματα—

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κιότι πολλὸν παρατηρήσεων, σχετικῶς μετὰ τὴν ἐπίδραση τοῦ
θαλασσίου ὕδατος σὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμό, ὁ σοφὸς καθηγητὴς
τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, δόκτωρ Ροζίζα, συνεπαύσατο
εἰ κατόπιν τὸν μερὸν πὸν βρισκόνταν μακρινὰ ἀπ' τὴ θάλασσα, πρὸς
τὴν νὰ πίνουν καθημερινῶς τρία ποτήρια θαλασσινὸν νερό. Τὰ
πρωῖνα καὶ ἰσχυρὰ ἄλλα πὸν περιέχονταν σ' αὐτὸ σὲ μεγάλη πο-
σότητα, εἶχε πολὺν τονωτικὸν γὰ τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμό.

"Ο κ. Ροζίζα μάλιστα συνεστὰ νὰ ἰδρυνθῇ σὲς πολὺ μερὸν
πόλεως καὶ εἰδικὰ ἐργαστήρια πρὸς παρασκευὴν τεχνικοῦ θαλασ-
σοῦ νεροῦ. Τὴν μεγάλη σπουδαιότητα ἀποδίδει σὴν χρησιμοποίησιν
τοῦ νεροῦ τῆς θαλάσσης!

Στὴ Βουδαπέστη ἰδρύθη τελευταία ἀπὸ τὸ Οἰκονομικὸν ὄργανον
χρημάτων, ἕνας γυναικίος σύλλογος, ὁ σκοπὸς τοῦ ὁποῦ εἶναι πρὸς
προσώτους.

"Απολύτως, ἡ κυρίως πὸν ἰδρύσαν τὸν σύλλογον, θέλουν νὰ ἐκ-
ποδίσουν μετὰ κάθε τρόπο τοὺς σὺγγονς του νὰ χαρτοπαίζουν. Καὶ
τὴν μάλιστα διαρκῶς προπαγάνδα σὸν τύπο καὶ σὲς πολιτικὸν
κίνημας γὰ τὸ ἐριστικὸν κλέσινον τὸν χαρτοπαζιγίων.

Πρόεδρος τοῦ συλλόγου εἶναι ἡ χήρα ἐνὸς πρῶτον μεγαλοκράτου
ὁ ὁποῖος, ἀπὸν κατεστρατήγησε ὁλόκληρη τὴν περιουσίαν του σὸν γε-
νοκτονίαν, ἀναγκάστηκε νὰ πλαστογραφήσῃ ἕνα ποῦν 125.000
φραγκῶν, γὰ νὰ ἐξαφλήσῃ μερικὰ χρεῖα του. "Όταν δὲ ἀνεκάλυφ-
θη καὶ ἐπρόκειτο νὰ συλληφθῇ, κλείστηκε
σὸν γραφεῖο του καὶ αὐτοκτόνησε.

Πρὸ μηνὸς σὸν Λονδίνο, οἱ ἀπαρ-
σώτοι σαρανταεπτὰ ἐθνῶν ἔλαβαν με-
ρος σὴν «Διάσκεψιν» τὸν φρεσὶν ὁδο-
μεων», ἡ ὁποία ἔγινε γὰ νὰ καθορισθῇ
ἀν ὑπάρχει ἡ ὁχι ἐπάρκεια φυσικοῦ
πρωτόντων γὰ τὴ συντήρησιν τῆς ἐκ-
θεωπότητος.

Σύμφωνα λοιπὸν μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν
τὸν μελὸν τῆς διασκέψεως, δὲ χρο-
στοῖν ὁρίσθη 35.000 χρόνια γὰ νὰ ἐκ-
τελεσθῇ τὰ φυσικὰ πρῶτα τῆς
Γῆς, τὰ ἀπαραίτητα γὰ τὴ συντήρησιν
τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τοιαύτως γὰ τὸν ἀνθρώπου πὸν κλείνει μέσα σὲ σκάφη τοῦ
ὁ πλανήτης μας, ἔξαρκεῖται ὅτι μᾶς φτάνει γὰ 3.000 χρόνια. Ἡ
δὲ περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Γῆς δὲ ἐξανεληθῇ ἐπίσης ἔπειτ' ἀπὸ
3.000 χρόνια!

Οἱ Τεῦτονες, ὁ ἀρχαῖος λαὸς πὸν κατοικοῦσε τὰ βορρεῖν μέρη τῆς
σημερινῆς Γερμανίας, είχαν τὴ συνήθειαν νὰ πίνουν μετὰ ἀναπαυ-
μὸν μὲ νερό, πρῶτ, μεσημέρι καὶ βράδυ, ἐπὶ τριάντα μέρες σπο-
χῶς, ὅσοι ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του. Ἀπὸ τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐκ-
περάτησε ἡ συνήθεια νὰ ὀγκυμάζεται ἐπὶν τοῦ μελῆτος τὸ χρονὸν
διὰστῆμα τὸν 30 ἡμερῶν μετὰ τὸ γάμο.

Μὲ μεγάλα γράμματα παλαιά: «ΑΥΤΟΚΤΟΝΩ Μ. Ρ.» καὶ τίποτ'
ἄλλο. "Εμεινε σάν ἀποσβολομένος! "Αλλ' ἀπ' τὴν ἄλλη μερὰ, σὴν
βάθῃ τῆς ψυχῆς του, ἔνοιωσε μιά παράξενη χαρὰ: αὐτὸ τὸ γράμμα
πὸν κρατοῦσε μέσ' σὲ χέρι, πρόβαλλε, τώρα, σὰ διπλὸν πιστόν
καὶ τοῦ ἀποδείχνε, μετὰ τρόπο φανερό, πὸς τὸ μυαλὸ του βρισκόνταν
σὴν θέσιν του, καὶ πὸς δὲν είχε οὔτε μιά στιγμή σκελεῖται, καθὼς
ἀρχίζει καὶ ὁ ἴδιος νὰ πιστεύει... Τὸ ζήτημα τῆς πέτρας μόνο ἔμεινε
—ἀλλὰ καὶ ἐκείνη μπορεῖ νὰ τεῖται σὴν θάλασσά...

Δὲν ἔδειξε τὸ γράμμα σὲ κανένα. Τώρα πᾶ, τί ὠφελοῦναι νὰ
δείξει; Τὸ κράτησε κλεισμένο σὸν στήθος του, καὶ τὸ κοίταξε, καὶ
καὶ πὸν, κρυφά, τὶς στιγμὲς πὸν βρισκόνταν μονάχος.

"Αλλ' ἀπὸ τότε—τόσα χρόνια, τώρα—δὲν ξανακατέβηκε σὸν
Φάληρο. Κι' ὅταν τοῦ λέν οἱ φίλοι
τοῦ γιὰτὶ δὲν κατεβαίνει—ἰσχυρῶς
πὸν τόσο τ' ἀγαποῦσε, μὴ φοβό-
τὸ πρόσωπό του σκοτεινιάζει μονα-
μᾶς, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴν
κοιτέταν...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Σ.

"Όταν ἦσαν προπερὶ αἱ Δελφικαὶ ἐορταὶ καὶ ἐμφανίσθη ἡ ἀν-
τίστα ἀρχοντοσύνη μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ἐνδομυσία τῆς, ὁ κόσμος τὴν
ἐπεσφάγησε ἐνθουσιωδῶς. Στὴν ὁραία κοπέλλα δὲν ἐχειροκρότησε
μόν τὴν ὡμορφίαν της, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνταρσὴν τῆς, τὴς χάρες τῆς,
ἐννοητικὴν ἀνταρσικότητα τῆς καὶ τὴν θαυμαστὴν ἀφέλειά τῆς.
Πῶς φορὲς δὲν παρεκάλεσαν θεομύτατα τὴν ἐλεγκτὴ Ἑλληνιστοῦ
αὐτὴ καὶ καὶ τὴν ἑλπίδα τὸν Καλλιμασίαν καὶ αἱ κυρία πὸν
δραγματοῦσαν φιλανθρωπικὰς ἐορτάς, νὰ λάβῃ μέρος σὲ Καλλιμασία.
ὅσοι ἀρμόζοντες δὲ ἔπαιον τὸν τίτλο τῆς Μῆς Ὑψηλῆς. "Εν τούτοις
τὴν ἐδῆθη πατὴρ, ὅσοι ἀποτρυβηγμένη, αὐτοπλὰ καὶ ἡσυχᾷ, θυμὸν
ἐκείνην ἐκείνην ἀπὸν μωρομένη μενεξέ, τοῦ ὁποῦν τὸ ὄνομα ἐπιφέρει,
καὶ αὐτὴ ἀφάνης ἀπὸν τοῦτες φίλων. Καὶ πράγματι ἡ Τύχη
φρονέει, δι' ἀποφύγει τὸν θόρον, γιὰτὶ ἡ ὁραία Ἀτθὶς ἐξελέ-
γη ἀπὸ ἕνα ἀλλήλαρι, ἐλεγκτὸ καὶ σπάνιον, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων
μερῶν ἔγινε ἡ στέφης των, μετὰ εὐχῆς ἐγκάρδιες γὰ τὴν εὐτυχίαν
αὐτῆς.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Σὲ μιά φιλόξενην ἑταιρίαν τῆς Κηφισοῦς παρὰ τῷ Βαρώνῳ
καὶ Βασιλῇ Μάρτερο.

—Ἡ βερνίκος γεμίτες ἀπὸ νεολαία. Φορέματα ὀργαντίν, σὲ
χρῶμα ροῦ, ἄσπρα, χαριτωμένες τουαλέττες σὲ ἀποχρώσεις πὸν
ποικίλονται ἡ μόδα.

—Ἡ οὐδεόστονα, ἐνδιαφέροντα φυσιογνωμία, ἔφερον ἐμπνε-
μένη τουαλέττα.

—Παριστὰ ἡ κ. Δ. Λοβέρδου μετὰ τουαλέττα ἐμπνε-
μένη τῆς μόδας.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.
—Ἡ κ. Ζαλοκώστα—σαγηνετικὴ εὐμορφία—μετὰ τουαλέττα μαύρη.

—"Σανασιοννέλλ" ἦτο ἡ κ. Κυριακὴ ἐκ Παρισίων μετὰ ἔξομον
τουαλέττα ἀπὸ τοῦ ἐξέχ, πὸν ἀνεδείκνυε τὴν ἐντονη μελαγχολία
αὐτῆς. Θαυμάσια κοσμήματα καὶ «αἰωνιστὸν» ἀπὸ βελούδου ἐπίσης
ἔβλεν.

—Σιλονέττα πὸν θυμίζει μάχον λουλουδιὸν ἡ δὲ Πηλέττα Στε-
φάνου.

—'Ο διαγωνισμὸς τοῦ χοροῦ συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ θαυμασθῇ
ἡ ἔξαστα χάρις καὶ χορευτικὴ μαεστρία τῆς δος Ν. Λάσκου, ἡ ὁ-
ποία καὶ ἐδραβεύθη εἰς τὸ βῆμα πὸν ἐχόρευσεν μετὰ τὸν κ. Σινεργέλιαν.

—'Επίσης ἐδραβεύθη ἡ δὲ Ἑλὴ Χατζηκυριάκου μετὰ τοῦ κ.
'Αργυροπούλου εἰς τὸ φῶς—μυλῶν.

—Εἰς τοὺς βραβευθέντας προσεφέρθησαν κομμοτεχνήματα Κο-
νητῶν καὶ σὲς κυρίως μαντήλια μεταξοτά.

—Εἰς τὴν ἀνωτέρω χορευτικὴν ἐσπερίδα παρενέβησαν Προ-
σβεταὶ Ἰσπανίας καὶ Ἀλγυτῶν, ἡ κ. Α. Μυγαλακοπούλου, ἡ κ.

Καλλεργῆ, καὶ κ. Καρδίου, κομμοτεχνήματα μετὰ ὁραία χρῶμα—σὴν
λευκὸ καὶ λουλουδιὰ τοῦ ἀγροῦ, καὶ κ. 'Αργυροπούλου, καὶ κ.

Φωτιάδης, ἡ κ. καὶ δος Μακροῦ, πολὺ εὐχάρως, μετὰ τουαλέττες ἀπὸ
στατες ὅσα καὶ κομμοτεχνήματα, ἄσπρες καὶ ροῦ.

—Πολὺ ὁραία ἦτο ἡ κ. Παπασιτάρου, τὸ γένος Λαυρεντῆ.
—Νεολαία κομμοτεχνήματα καὶ χαριτωμένη. Αἱ δὲς Λένα Μυγαλακοπού-
λου, Ἑλὴ Χατζηκυριάκου, ἡ μία μετὰ ὁραία ὀργαντίν, ἡ ἄλλη μετὰ με-
λέ.

—'Η δὲς Κυρ. 'Αργυροπούλου ἕνα ὁραῖο «Χαρὸς».
—'Η κ. Ἰρὲν Ἀντ. Σκένδερ μετὰ ὁραία μπουσέλια, ἦτο ἀπὸ τὴς
ὁραϊότερας ἐμφανίσεις, ὅπως καὶ ἡ δὲς Χάρη Ποσειδῶν μετὰ με-
λέ ὀργαντίν.

—"Ομοῖαν τὰ κατὰ Πέμπτην νυνὲ—ντανὸν εἰς τὸ «Σέσλ».
—Αἱ πλέον θαυμασθεῖσαι ἐμφανίσεις ἦσαν ἡ Ἀλεξάνδρινος δος
Βασιλῆ μετὰ τουαλέττες ἔξομες ἐμπνε-
—Ἡ κ. Σβορόπου μετὰ ὁραία καὶ μετὰ τουαλέττα.

—'Οραϊότερες ἦσαν ἡ κ. Ζαλοκώστα μετὰ μαύρη θαυμαστὰ τουα-
λέττα καὶ ἡ κ. Γ. Δροσοπούλου μετὰ κόκκινη τουαλέττα.

—Πολὺ εὐμορφὴ ἡ δὲς Ἀλῆς. Θεοκλή μετὰ ὁραία, Νόρα Σπύ-
ρεν μετὰ ὁραία, Λένα Μυγαλακοπούλου μετὰ ὁραία καὶ ὁραία ἐμ-
πνε-
—Ἡ δὲς Κυρ. 'Αργυροπούλου ἕνα ὁραῖο «Χαρὸς».

H MONTAIN

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦς ἀρραβῶνας τοῦ κ. Πε-
ρὶν Φιλιππῶν, Καθηγητῆς, ἀπὸ τῆς δος Κορνα-
λίας Παπαδοπούλου, Ἀδελφολογίας, εὐχόμεθα ταχέως
Οἰκονομία Α. Κ.

ΑΦΙΕΡΙΣ

Ἀφιέρωται ἐνταῦθα ἐκ Πόλεως Σουδάν, ὁ κ. Τάσος
Κεντῶν, μετὰ τῆς ἀξιοπύου οἰκονομίας του.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΟΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Ἐκ προσηγορίας ἐισέρεον	Γαλ. φρ.	50
Σελήνια		2
Δοξαμὴ		1974
Χρ. Νουγκάδης (εἰς μνήμην Μ.		
καὶ Γ. Νουγκάδης τοῦ Καίρου)	ἰδρα	1
Δὲς Ν. Α.	Δοξαμ.	100

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς
τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παλαιὰ εἰδους καὶ
πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθη-
κὲς. Γράψατε: Μπουκέτο, Λένα Γ', Ἀθήνας.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο "ΚΙΤΡΙΝΟΣ", ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΟΘΩΝ

Η «κίτρινη» εφημερίδα διά μέσων των αιώνων. Ο δημοσιογραφικός κίτρινισμός επί Μ. Ναπολέοντος. Η «Αθηναϊκή» εφημερίδα και ο βασιλεύς Όθων. Στις παραμονές της Οκτωβριανής Επανάστασης. Το ταξίδι του βασιλέως, κές εφημερίδες και ο Μέλλων της Ελλάδος. Μετά την Επανάσταση. Το κίτρινο παράρτημα του «Μέλλοντος». Όπου ο «θεόσεπτος» βασιλεύς γίνεται «μυσαρδής» τύραννος, κ.τ.λ.

κές και άσπιλες...

«Κίτρινες» εφημερίδες ύψηχαν, είπαμε, σ' όλες τις εποχές και σ' όλες τις χώρες. Πρώτο ημερών άκμή δημοσιεύτηκε στο «Μποκνέτον» μία σειρά ειδήσεων κίτρινες παρισινή εφημερίδας, της εποχής του Μ. Ναπολέοντος. Ήταν τότε άκρως πονό ο Βοναπάρτης έδραπέτευσε από τη νήσο Έλβα, ξαναγύρισε στη Γαλλία κι' έβάδισε εναντίον των Παρισίων.

Η έν λόγω λοιπόν παρισινή εφημερίς άνήγγειλε την άπόδραση του Ναπολέοντος με ύδρες εναντίον του την πρώτη ήμέρα, αλλά κατόπιν, όσο ο Βοναπάρτης πλησίαζε στο Παρίσι, τό ύφος της εφημερίδας μαλάκωνε, ως ποδύτασε να τον άποκαλή ένδοξο και λαοφιλέστατο αυτοκράτορα. Γιατί, άπλούστατα, ο Ναπολέων είχε μπει πειά στο Παρίσι κι' ο Γάλλος δημοσιογράφος τάχε χρεϊστεί...

Και στην Ελλάδα φυσικά, από τότε που έλεγε-θεωρήθηκε ως σήμερα, δεν έλειπε ο «κίτρινος» τύπος. Άργίσιος επί Καποδίστριας με τον «Απόλλωνα», ταμπούρωμένος στην Ύδρα. Κι' όταν πειά ο Καποδίστριας έδολοφονήθηκε, ο έλληνικός τύπος — όχι όλος, φυσικά, — βρήκε άλλον τύραννο: Τόν Βασιλέα Όθωνα.

Τό τί έφαιλαν ή τότε αθηναϊκές, αλλά και έπαρχιακές εφημερίδες, στον Όθωνα και στην Αμαλία, ούτε λέγεται, ούτε ξαναγράφεται.

Κι' επειδή ο χώρος δεν μάς επιτρέπει επί του παρόντος να επεκταθούμε και να μιλήσουμε γενικά για τις έλληνικές εφημερίδες και τη δράση τους, θα σταθούμε σε μία άριστή εποχή, σε μία από τις πλέον ιστορικές περιόδους του Έλληνικού Έθνους, και θ' αντίλησουμε τά ντοκουμέντα μας, τά σχετικά με τον δημοσιογραφικό κίτρινισμό, από μία και μόνη εφημερίδα της περιόδου αυτής.

Βρισκόμαστε λοιπόν στα 1862. Έχει φτάσει τό φθινόπωρο. Η Ελλάς, απ' τη μιά άρχη ως την άλλη γογγύζει εναντίον του Όθωνος — δικαία ή άδικα, αυτό εινε άσχετο με τό σημερινό σημείωμα — ο λαός καταράται τον «τύραννο» βασιλέα, ή συνωμοσία για την εκθρόνισή του έχει οργανωθεί περίφημα κι' οι συνωμότες βρίσκονται στις παραμονές της δράσεως... Λαός, στρατός και στόλος εινε έτοιμοι να σηκωθούν στο πόδι. Πολλοί βασιλόφρονες έχουν μιστεί τό κακό που έτοιμάζεται, προβλέπουν την καταιγίδα, τη μαντεύουν και είδοποιούν σχετικώς τον βασιλέα.

Μά ο Όθων δεν δίνει πίστι στα λόγια τους. Θεωρεί τους φόβους των ύπερβολικούς. Έχει εμπιστοσύνη στο λαό του. Και στις 2 Οκτωβρίου του 1862 έπαιρει, μαζί με τη βασίλισσα Αμαλία και μερικούς αλλοίους του, τό περίφημο τελευταίο του ανά τας έπαρχίας της Ελλάδος ταξίδι του.

Φεύγει ο βασιλεύς και πίσω τον βάζει ή επανάσταση, έτοιμη να ξεσπάσει σαν ήφαιστειο...

«Ας αφήσουμε όμως τά γεγονότα κι' ας ξαναθούμε στις εφημερίδες της εποχής, και μάλιστα τις κίτρινες».

Στά 1862 εξέδιδετο στην Αθήνα, διαγύονσα τό τρίτον της έτος, ή διεσδομαδιαία εφημερίς «Τό Μέλλον της Ελλάδος». Να λοιπόν πως άνήγγειλε ή εφημερίς αυτή στα «Διάφορα» της τά της άναγνώσεως του βασιλικού ζεύγους, στο φύλλο της 3 Οκτωβρίου 1862, ήμερας Τετάρτης:

«Η Α. Μ. ή Βασίλισσα Αμαλία και ή Α. Μ. ο Βασιλεύς Όθων, τό θεόσεπτον ζεύγος, άνεχώρησαν χθές περί μέσας νύκτας της πρωτευούσης του, άποραύσαντες να τμηθούν διά της παρουσίας των τας έπαρχίας. Τας Α. Α. Μ. Μ. άναχωρούσας, προέπεμψε μετά των καταλλήλων αισθημάτων πλήθος πολύ. Έξεδόθη-

Ο Βασιλεύς Όθων.

απαρτίζοντων αυτήν μελών.
Τά σχόλια εινε περιττά, νομίζουμε. Ο άναγνώστης καταλάβει καλά δ,τι πρόκει να καταλάβη.
Στό προσεχές φύλλο θα σάς γράψω για την τρομερή πόληση των καταδίκων στο Βυζάντιο.

ΔΑΪΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

I
Ποτέ να μην είπη κανείς πως ο καυμός παλμώνει...
Όποτε τον συλλογιστείς, σαν τη φωτιά φουντώνει.

II
Ο έρωτας τον ξρωτά πάντα ρωτά να μάθη
Της νύχτας τά καυώματα και της αυγής τά πάθη.

III
Τά γέλια και τά κλάματα, χαρά μαζί και πίκρα
Μιάν ώρα σάφηναν τά δυό, μιάν ώρα γεννιήθηκαν.

IV
Σού στέλνω χαιρετίσματα σε μίλο διαγλωμένο
Κι' άπάνω στη διαγλωμάτια, ένα φιλή γραμμένο.

V
Άλχημονιούνται κι' ή φίλιες, ξεχνιούνται κι' ή άγάτες,
Συναπαντιούνται και μιλάν σαν ξένοι μέσ' στις στράτες.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

το τρομερό βρυκόλακα.

Ήταν πειά ώρα να φύγω και ν' ανέβω επάνω, κοντά στις μ-
κρές δεσποινίδες. Έτσι θ' απέφευγα και τό άταίσο θέαμα που θα
επείλυναν στη μυστική κριτική του γιου τό Δράκοντα.

Κρατώντας τό μαχαίρι στά χέρια του, ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ
ώρνετο πως μπορούσα ν' άποχωρήσω, μ' ένα κίνημα του κεφα-
λιού του.

Άναγ το ήλεκτροκό μου φανάρι, έσφιξα τό χέρι του Ιωνάθαν
και τομάστρα να βγώ έξω.

Πρώτο φως, μά άκαταμάχητη δύναμη μ' έκανε να στρέψω τό
βήμα μου προς τον βρυκόλακα.

Θέε μου!... Τά μάτια του, τά γεμάτα μύσος κι' άγρονία θανά-
του μάτια του, ήσαν γυρισμένα επάνω μου.

Τι περίεργε άραγε από μένα τό βδελυρό αυτό τέρας;
Βαλόνταν στη γυναικεία ά-
δυναμία μου;

Μά κι' αν τον λυπούουν, κι' αν ήθελε να τον σώσω, δεν θα
αποτόμαι.

Ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ
κι' ο Ιωνάθαν ήσαν άμελιστα,
και τίποτε πειά δεν μπορούσε να
τις ήπαρξαι απ' την άπόφασή
τους.

Έως στεναγμός φούσκωσε
το στήθος μου.

Χρησίμως τά μάτια μου κι'
άλλα ν' ανεβαίνον τη στενή,
σκιερή σκάλα της κρύτης που-
γαρε στην αίσθηση των πορ-
ταίων.

Ο βρυκόλακας βλέποντας πειά
πως τίποτε δεν μπορούσε να τον
κινήσει, σήκωσε άρματα, μου-
κώσε σαν βδοι που τό σφάζουν.

Όλος ο κόπος άντηχούσε
έπί τό σφύλαχτά του.

Τομάζονταν να τηρήσω απ'
την τεράστια τρύπα του τοίχου
στά πόδια της αίσθησης, όταν
έβγαλε μία κραυγή τρόμου κι'
άπελπισίας άκούστηκε απ' τό κά-
τω πάτωμα, που βρισκόταν ή αί-
θουσα, στην όποία είχαμε έγκα-
τασταθεί και στην όποία είχαμε
άφηνει τις δυό μικρές δεσποινί-
δες, επί την φύλαξήν του Πι-
στού.

Ήταν κραυγή της άγαπημέ-
νης μου κόρης, την γνώρισα κα-
λά και τινάχτηκα από τρόμο και
λαγνάδα.

Γιά να μη σωριαστώ κάτω,
σπυρχνά στον τοίχο. Τά χέρια
μου τρέμανε. Τά γόνατά μου λυ-
γίστηκαν. Σπασαράχτηκα διόλκιση.

— Παιδί μου!... Τό παιδί
μου!... τράβησα.

Ο καθηγητής με τον Ιωνάθαν
δεν άκούσαν, φανταί, την κραυ-
γή αυτή. Άκούσαν όμως τά ξε-
φωνικά κι' αβήματα μου κι' άρί-
στης κι' αυτή τη φορά τον
βρυκόλακα μόνο του, τρέξανε
κοντά μου.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
ΝΑ δεύτερο σφύλαχτό, φοβερό-
τερο απ' τό πρώτο, άντήχησε.
Και στο σφύλαχτό αυτό π'
άγνιλάθηκε παντού ψηλά, ως
τις έπάλξεις του πάργου και κά-
τω, ως τ' άνήλια υπόγειά του,
άποκρίθηκαν τώρα τά σκουξίμα-
τα των έρπετων, τά στριγγίλι-
σματα κι' οι κρωγμοί των νυ-
χτοπουλιών.

Ήταν τρομερό!...

Όλα θορυβώσαν, κι' αυτά τά
άηχια, θορυβώσαν, για τό θάνατο

το τρομερό βρυκόλακα.

Ήταν πειά ώρα να φύγω και ν' ανέβω επάνω, κοντά στις μ-
κρές δεσποινίδες. Έτσι θ' απέφευγα και τό άταίσο θέαμα που θα
επείλυναν στη μυστική κριτική του γιου τό Δράκοντα.

Κρατώντας τό μαχαίρι στά χέρια του, ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ
ώρνετο πως μπορούσα ν' άποχωρήσω, μ' ένα κίνημα του κεφα-
λιού του.

Άναγ το ήλεκτροκό μου φανάρι, έσφιξα τό χέρι του Ιωνάθαν
και τομάστρα να βγώ έξω.

Πρώτο φως, μά άκαταμάχητη δύναμη μ' έκανε να στρέψω τό
βήμα μου προς τον βρυκόλακα.

Θέε μου!... Τά μάτια του, τά γεμάτα μύσος κι' άγρονία θανά-
του μάτια του, ήσαν γυρισμένα επάνω μου.

Τι περίεργε άραγε από μένα τό βδελυρό αυτό τέρας;
Βαλόνταν στη γυναικεία ά-
δυναμία μου;

Μά κι' αν τον λυπούουν, κι' αν ήθελε να τον σώσω, δεν θα
αποτόμαι.

Ο καθηγητής Βάν Έλσιγγ
κι' ο Ιωνάθαν ήσαν άμελιστα,
και τίποτε πειά δεν μπορούσε να
τις ήπαρξαι απ' την άπόφασή
τους.

Έως στεναγμός φούσκωσε
το στήθος μου.

Χρησίμως τά μάτια μου κι'
άλλα ν' ανεβαίνον τη στενή,
σκιερή σκάλα της κρύτης που-
γαρε στην αίσθηση των πορ-
ταίων.

Ο βρυκόλακας βλέποντας πειά
πως τίποτε δεν μπορούσε να τον
κινήσει, σήκωσε άρματα, μου-
κώσε σαν βδοι που τό σφάζουν.

Όλος ο κόπος άντηχούσε
έπί τό σφύλαχτά του.

Τομάζονταν να τηρήσω απ'
την τεράστια τρύπα του τοίχου
στά πόδια της αίσθησης, όταν
έβγαλε μία κραυγή τρόμου κι'
άπελπισίας άκούστηκε απ' τό κά-
τω πάτωμα, που βρισκόταν ή αί-
θουσα, στην όποία είχαμε έγκα-
τασταθεί και στην όποία είχαμε
άφηνει τις δυό μικρές δεσποινί-
δες, επί την φύλαξήν του Πι-
στού.

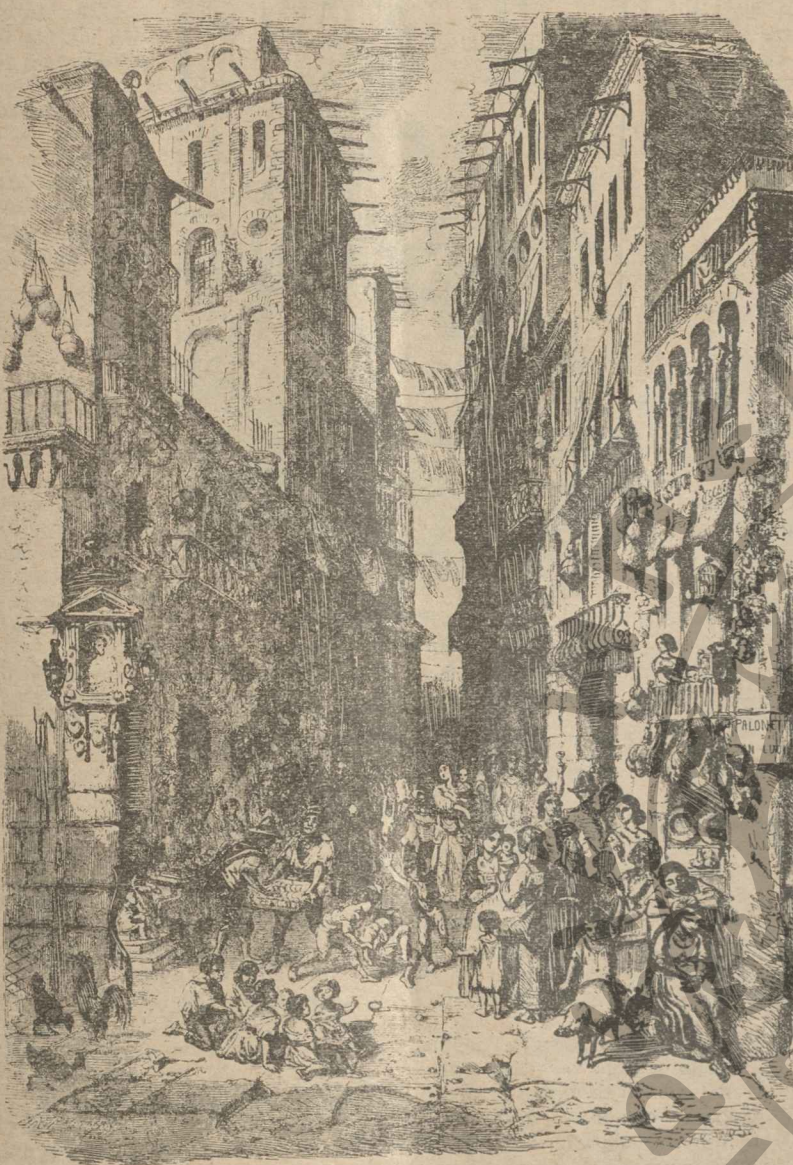
Ήταν κραυγή της άγαπημέ-
νης μου κόρης, την γνώρισα κα-
λά και τινάχτηκα από τρόμο και
λαγνάδα.

Γιά να μη σωριαστώ κάτω,
σπυρχνά στον τοίχο. Τά χέρια
μου τρέμανε. Τά γόνατά μου λυ-
γίστηκαν. Σπασαράχτηκα διόλκιση.

— Παιδί μου!... Τό παιδί
μου!... τράβησα.

Ο καθηγητής με τον Ιωνάθαν
δεν άκούσαν, φανταί, την κραυ-
γή αυτή. Άκούσαν όμως τά ξε-
φωνικά κι' αβήματα μου κι' άρί-
στης κι' αυτή τη φορά τον
βρυκόλακα μόνο του, τρέξανε
κοντά μου.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ.— Η όδός Παλλομέτ, στην περιφέρηη συνοικία
της Σάντα Λουσία.

— Τι συμβαίνει, κυρία; με ρώτησε ο καθηγητής.
— Μίνα, άγάτη μου, τί έχεις; Τί σου συνέβη; ρώτησε γεμάτος
άνησυχία κι' ο Ιωνάθαν, σπρωξιντάς με, για να μη σωριαστώ κάτω.
Ήταν τόση ή ταραχή μου, ώστε δεν μπορούσα ν' άρθρώσω λέ-
ξη. Έδειξα μόνο με τό χέρι πως τό μέρος που βρισκόνομαισταν τά
παιδιά.

Μά ούτε ο Ιωνάθαν, ούτε ο Βάν Έλσιγγ έμάντεψαν τί ήθελα
να πώ με τη χειρονομία μου αυτή.

Κυττάχτηκαν σαστισμένοι κι' οι δυό και τέλος ο Ιωνάθαν με
ξαναρώτησε:

— Μίλησέ μας, Μίνα. Συναγένησε τις δυνάμεις σου. Θάρρος,
άγαπητή μου. Πές μας τί σου συνέβη;
Δέν έπρόλαβα όμως να τους άπαντήσω.

Σπασαράχτηκαν και γεμάτες άλλοφροσύνη ξανακούστηκαν τώρα ή
κρωγμές κι' οι θοήτοι της κόρης μας.
Ξεχωρίσαμε καθαρά τά λόγια της:

— Βοήθεα!... Βοήθεα!...

Ο καθηγητής κι' ο Ιωνάθαν με σήκωσαν άναερη σχεδόν, πη-
δήσαμε τό άνοιγμα του τοίχου και τρέξαμε κάτω σαν τρελλοί.

Μόλις άνοιξαμε την πόρτα της αίσθησης, ή κόρη μου άίχτηκε
στην άγκαλιά μου, θορυβώντας άπελπισμένα και σπασαράχοντας σαν
τό φάρι:

— Μαμά μου!... Μαμά μου!... Εινε τρομερό... τρομε-
ρό... Έπεσε απ' τό παρόθυρο στην αλή... Η καλή μου φίλη
σκοτώθηκε!... Σκοτώθηκε!...

Τά λόγια της μάς χτύπησαν σαν κεραυνός.
Άκουσα πλάι μου τον καθηγητή Βάν Έλσιγγ να σφύλαζε πο-
νεμένα και να τρέχει, τρεκλίζοντας απ' τό σπαραγμό, στο άνοιχτό
παρόθυρο.

Έοριξε μία ματιά κάτω στην
αλή, σήκωσε τά χέρια του ψη-
λά, χτύπησε δυνατά τις γροθίες
του στο λεικό του κεφαλι και
σοσάστισε στο νιβάτι, μουγ-
γίζοντας:

— Παιδί μου!... Παιδί μου!...
Είμαστε σαστισμένοι, άλλα-
σμένοι, χαμένοι έντελώς απ' την
άτσαπτη συμφορά.

Η έγγονή του σοφού καθη-
γητού είχε πηδήσει απ' τό πα-
ρόθυρο στην αλή κι' είχε σκο-
τωθεί. Αλλά γιατί τό έκαμε αλ-
τά; Τι την έσπρωξε στο τρελ-
λό, στο άτελειμένο αυτό διά-
βημά της;

Μόνο ή κόρη μου ήταν σε
θέα να μάς διαφωτίσει. Μά ή
γτοχή μερούλα έβγαλε σπαρα-
κτικά, δεν ήταν σε θέα ν' άρ-
θρώσει λέξη.

Την κρατούσα στην άγκαλιά
μου κι' έβλαψα κι' εγώ μαζί
της.

Πρώτος έπεβλήθη στον έαν-
τό του ο Ιωνάθαν.

Πήδησε τον καθηγητή που
πνιγόταν απ' τους λυγμούς, με
τό κεφάλι χωμένο άνωμετα στα
χέρια του και προσάβησε να τον
παρηγορήσει με τά πιο συμπαθή
και τρυφερά λόγια. Κατόπιν,
σπρωχόμενος γρήγορα επάνω κι' έ-
πεξε στην αλή.

Άκουσα τά βήματά του στο
παρόθυρο, κάτω απ' τό πα-
ρόθυρο, και κατάλαβα πως είχε
γυμναστεί κοντά στο σώμα της
άτυχης μερούλας. Δεν τοίμου-
σα να πηλασώ στ' άνοιχτό πα-
ρόθυρο και να κυττάσω κάτω.

Αλλά κι' ο καθηγητής μάν-
τηνε, παρ' όλο τον πόνο του, κι
συνέβαινε. Γιατί έβγαλε τινά-
χτηκε όρθιος και με την άμυ αλ-
λαγμένη, τά πόδια κόνινα από
τό κλάμα και τά μαλλιά άναστα-
θωμένη στην αλή.

(Ακολουθεί)

ΦΗΡΜΕΝΗ ή όμορφη 'Ε-

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Α σθήρ με τα μεγάλα, γλυκά και δνεροπόλα μάτια και με τα κατασάρ, δλδμάρια μαλλιά, άφησε να τής πέση έξω από το πηρούνι απ' τα χέρια... Τό στρογγυλό σαγόνι της τρεμούλιασε λιγάκι και σπηλώνοντας το βλέμμα της στο νεαρό γιατρό τόν καθισμένο στην άντικρυνή του τραπέζιου πλευρά, τόν ρώτησε με κάποιο φοβισμένο δισταγμό:

— Όστε αλήθεια, Τζών... Φεύγεις για την 'Αφρική, άπόψε κιόλας;... Δίχως καν να πάρης και τη δική μου γνώμη; Και δά καθήκης έχει κάτω έναν δλόκληρο χρόνο μακριά μου;...

— Αλήθεια, άγαπημένη μου, τής άποκρίθηκε με σοβαρή φωνή ο νέος... Τι νάκανα, σε παρακαλώ;... Ρώτησε πέντε-δέκα από μās ο σεαυτός καθηγής μας, για τó ταξείδι αυτό, μά δλοι έφεραν άντιρρήσεις κι έμποδια... Άφου δέν μίλησε λοιπόν κανένας, άναγκάστηκα να πάω ένώ τó εναι... *

Κοιμήθηκε με πίκρα το κεφάλάκι της ή νέα και τού ξανάπε:

— Και καλά, ένώ δέν λογαριάζω καθόλου;... Δέν σκέφτηκες για μιά στιγμή και μένα, τη μηστή σου, που περιμέναμε στήγμή με τη στιγμή να παντρευόμε και να σφραγίσουμε μ' αυτό τόν τρόπο μιά άγάπη δυό χρόνων και τόσα δνεύρα εύτυχισμένα που σχεδιάζαμε μαζί;...

— Έχεις δικιο, γλυκεριά μου 'Εσθήρ, τής άποκρίθηκε άναστενάζοντας ο νέος. Μά σκέφου... 'Η Έπιστήμη σήμερα έχει άπαιτήσεις, δέλει θυσιές απ' τούς υπηρέτες της... Είμαι κι εγώ ένας υπηρέτης της ταπεινής και γνοστός, παρά την ήλικία μου, για τις έπιστημονικές μου έρεασες. Έχω λοιπόν υποχρεώσεις. 'Η άποστολή αυτή στην 'Αφρική είνε έξαιρετικά τιμητική για μένα, κι αν διακινδυνεύω λιγάκι για την έπιστήμη μου, εγγάζομαι συγχρόνως και για σένα, για τó μέλλον μας. Για τη δόξα μου, που θάναί δόξα σου, και για την όλην μας άνεξαρτησία... Μη μού χακύνεις, χρυσή μου... Ένας χρόνος είνε αυτός... Γρήγορα δά περάση... *

Τά μάτια της 'Εσθήρ γέμισαν δάκρυα καντερά... Προσπάθησε να χαμογελάσει, μά δίχως να τó καταφέρει, και τού μοιρομήρισε παραπονεμένα:

— Είμαι δυστυχισμένη, πολύ δυστυχισμένη, άγαπημένε μου. Θά μού φανή άπελπιστικά άπαίσιος αυτός ο χρόνος, αυτός ο αιώνας, που θά βρίσκομαι μακριά μου... Τι άλλο να σου πώ;... Καμιά νέα που σέβεται τόν άνανό της δέν θά φερνε έμποδια στο μέλλον τού καλού της... Πήγαινε στο καλό, άγαπημένε μου... 'Η λαιρεία μου θά σε συνοδεύη παντού και πάντα... Καλή άντάμωσι... *

Οι λυμολ της έσπασαν τη φωνή. Τά μάτια της δόλοσαν από κλάμα άσυγκράτητο. 'Ο νεαρός γιατρός την πήρε τότε στην άγκαλιά του, την έσφιξε με λαχτάρα κι άρχισε να την παρηγορή. Έμειναν έτσι άγκαλιασμένοι ώρες πολλές. 'Ως την πικρή ώρα τού χωρισμού, που ή 'Εσθήρ, φιλονίκης, για στερνή φορά τόν λατρευτό της, σοοάστηκε κάτω λιπόθυνη... *

'Η πρώτη βδομάδες τού χωρισμού πέρασαν για την 'Εσθήρ γεμάτες απ' τη θυμική τού άγαπημένου της Τζών, κι από άκατάταστο, νοσταλγικό τρέξιμο της ψυχής της στά περισμένα... Σιγά-σιγά όμως ελάφρυνε ο πόνος της, στέγνωσαν τά δάκρυά της κι άρχισε τώρα στο μυαλό της να ριζώνη μιά έπιμονή ιδέα... 'Η ιδέα ότι άγαπούσε τόν Τζών περισσότερο απ' ότι αυτός την άγαπούσε!... Περιοσσότερο δηλαδή απ' ότι τού άξιζε να τόν αγαπά!...

Μέτραγε τις θυσιές της και την άγάπη της γι' αυτόν, ερχότανε συχνά-πυκνά στη θέσι του και κατέληγε, με πόνο στην καρδιά, στο συμπέρασμα πώς αυτή δέν δ' άποφασίσε ποτέ της να τόν άφήση έτσι, απότομα, και να ξεκινήση για τά τρισάθα τού κόσμου, κάτω εκεί, στην 'Αφρική... *

Σίγουρα λοιπόν ο Τζών δέν την άγαπούσε όσο έπρεπε κι όπως λαχταρούσε... Κι αν ταξείδευε τόσο μακριά, αυτό τόνκανε όχι για χατήρι της, αλλά για τó χατήρι τών έπιστημονικών του μελετών και τής άγάτης του πός τη σπουδή.

Μιά μέρα, εκεί που ή 'Εσθήρ βρισκόταν βυθισμένη στις ίδιες κι άτελείωτες αυτές σκέψεις της, δέχτηκε την έπιστολή κάποιου Γκρέγκορ Μπούλστον... Τής έφερεν μιά έπιστολή απ' τόν άρραβωνιαστικό της Τζών, και δαρμασμένη όπως ήταν για νέα του, άρταξε την έπιστολή, δίχως να δώσει καν τόση σημασία στόν άγνωστο κομιστή της, κι άρχισε να τη διαβάζη.

Μά σκληρή άπογοήτευση την έπιασε άμέσως. 'Η έπιστολή ήταν λιόλογη, τυπικά και κοινά τρυφερή. 'Ο Τζών τής έγραψε με λίγες γραμμές πώς ήταν άρρωστος, πώς δά γινόταν καλά μόνον αν τόν κανε κάποια έγχείρησι, πώς τής έστελνε πολλά-πολλά φιλά, πώς τη συλλογίζονταν πάντα και πώς δέν έδωκε την ώρα να φτερογιάση πάλι πάλι της.

Έπιστολή αδέξια, δίχως ξεχειλισμα αίσθηματος, έπιστολή γραμμένη ή μισή με χέρι έπιστημονικού ψυχρού, κι ή άλλη μισή με χέρι ά-

Ο ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟΣ

τα απ' τó τραχύ του παρουσιαστικό, απ' τó ψυχρό και λυγρό κορμί του, απ' τις άσπρες, σκληρές γραμμές τών χαρακτηριστικών τού προσώπου του κι απ' τó άφελές, άνδρικό χαμόγέλο του... Τόν ρώτησε με κρυφή λαχτάρα για τη ζωή του εκεί κάτω, δίδην για να πείσει καλύτερα της συνθήκης, ύπó τις όποιες ζούσε κι ο Τζών της 1 καυμένος, κι άχμαλωτίστηκε απ' τη διήγησι που άκουσε απ' τόν Μπούλστον... *

Με ήσυχη μιά έντονη φωνή, δίχως εγωισμούς και περιαιτολογίες, καθόλου κανηρσιάζης, ο Γκρέγκορ τής μίλησε όρα πολλή για τó κνήγια του στην 'Αφρική, για άδιάκοπους πολέμους, σκοταμούς, κινδύνους και περιπέτειες εναντίον τών Νέγκρων και τών διαρκών έπιναστατημένων άμοχαρών ιδανικών φυλάχων.

Στη διήγησι τού άνακταρε στο τέλος κι αυτή την ίδια την 'Εσθήρ!... Ναι... Τής ελεε πώς δότερα από τόσα χρόνια μās άγας τραχιάς και γεμάτης περιπέτειες ζωής, αυτή ήταν ή μόνη γυναίκα που άνακούφισε τη ματιά του, με τη γλυκεριά και άφραστη χαλκή της... Τής ελεε άκόμη πώς δ' άνακουφίζονταν ή ψυχή του αν τó πέτρεπε να την έπισκέπτεται κάθε τόσο, φιλικά και τιμα.

'Η 'Εσθήρ νοσηρόθηκε απ' την άνδρική έπιβολή του... Τρυφήν ής τó βάθος της ψυχής της, τόν παρακάλεσε να την έπισκέπτεται συχνά, να τής κρατάη συντροφιά και να μιλούν μαζί για τόν κοινό τους φίλο, τόν άγαπημένο της Τζών... *

Πέρασαν μέρες πολλές... 'Ο Γκρέγκορ έγινε σύντροφος άχώστος της μικρούλας καστανομαλλούσας, κι ή 'Εσθήρ πάλι, με τη τρά της, γενόταν άλλόκοτα και πρωτοφανή γι' αυτήν αίσθημα, που ποτέ της πριν δέν έβη να ξαναγεννηθεί και να νοιώση στην καρδιά της... *

'Ο Τζών μάκρανε σιγά-σιγά, έδωκε απ' τη μνήμη της και γινόταν ένα μικρό, μαυρό σφυδά, μιά μικροσκοπική τελειά, πέρα στο βάθος τού γαλανού ορίζοντα.

Μιά χειμωνιάτικη βραδεία, έκειτ' από τó τραπέζι, ένώ ή γορή μητέρα της 'Εσθήρ έβγαζε στην κρεβατοκάμαρα για έπνο, τράβηξε απ' οι δυό τους, ο Γκρέγκορ κι ή 'Εσθήρ τις πολυθρόνες τους κοντά στο τζάκι... Σπδοβολούσε ζοφρά ή φωτιά, κι ή λάμψη της τυφέγγιζε στά μισοκλειστά τους μάτια και φέτιζε τά ζωομένα απ' τις ίδιες σκέψεις μπαλά τους... *

Ξαφνικά ο Γκρέγκορ πέρασε τó χέρι του τó δυνατό στη λυγρή μέση της νέας, έσκυψε άνάλαφα κοντά της και, δίχως να ζεσταμένη λέξει, χάιδεψε τά χείλη της με τó δικό του. Μισόκλεισε τά ματάκια της άκόμη πιο πολύ ή ζωντανή εκείνη κούκλα, και μοναχά τó γοργό χτύπημα της καρδιάς της άνέδασε τó κλάσμα της αλμυρής δάκρυα τού δροσάτα μάγουλά της και άνέδασε την ταραχή της... *

— Σ' αγαπώ, γλυκεριά μου!... Δέν μπορώ να περιμένο πιο πολύ... Σε δωρο, τής είπε με πάθος.

'Η φωνή του, τó παθητικό αυτό φούρτωμα τού την τάρανε σύγχυση, μά έκανε όστόσο ν' άποτραβηχτεί:

— Δέν κάνει, τού ελεε. Δέν πρέπει... Είμαι άρραβωνιασμένη.

Μά εκείνος τής έπιασε σφιχτά τά χέρια και τής ελεε παθητικά:

— Και τί μ' αυτό, άφου μ' αγαπάς;... Άφου τó νοιώθω πώς μ' άγαπάς τρελλά, άπαράλλαχτα όπως κι εγώ ο ίδιος σ' αγαπώ;

— Δέν πρέπει, τού ξανάπε ή 'Εσθήρ με αγωνία. Δέν πρέπει...

Τότε φεύγω, άγαπημένη μου, τής ελεε άπότομα, με φωνή σκληρή. Θά πάω στην 'Αφρική. Θά τόν βρω. Δέν θά μού ξεφύγην... 'Οταν δυό άνδρες άγαπούν την ίδια γυναίκα, ο δυνατότερος την κερδίζει. Την ξέρεις και σό την παλιά, την αλάνθαστη, την πρωτόγονη αυτή ιστορία. Θά τόν βρω και θά χτυπήσω. Όποιος ζήσε, θά σε κερδίσει.

Τόν κτύπησε με δάφα και θαυμασμό. 'Η άγριεμένη, ή σκληρή μωφή του τη λυγισε σαν άδύναμο καλάμι. Και τού ελεε συγκαταμένη:

— Τώρα δέν ζούμε πεία στην πρωτόγονη και παλιά εκείνη εποχή. Τώρα διαλέγουν μόνος τους ή γυναίκες... Δέν τούς επιβάλλεται με τη βία ή άγάτη... Διαλέγουν, ελεα...

'Ο Μπούλστον χαμογέλασε... Την κτύπησε τρυφερά, μαλακά τή φωνή του και κυττώντας την γλυκά στά μάτια, τής ψιθύρισε:

— Γλυκεριά μου άγάτη, σ' εύχαριστώ. 'Εδίλεξες έμένα, τó έφαίνε δίκαια και σωστά... Ναι... Προτίμησες ν' άγαπήσεις έκείνον που δέν σ' αγαπάς. Δέν είν' έτσι;

Δέν τού μίλησε καθόλου... Έγειρε άπαλά στην άγκαλιά του και άναστενάξε βαθεία, γεμάτη εύτυχία... *

Έγειρε άπαλά στην άγκαλιά του κι άναστέναξε βαθεία, γεμάτη εύτυχία...

ΤΟΥ DONOVAN BAYLEY

μάθητης μοδιστρούλας... Άπογοητεύτηκε ή 'Εσθήρ!... Καί... Παράξενο!...

Άν άπογοητεύτηκε απ' την έπιστολή τού Τζών, γοητεύτηκε απ' τόν κομιστή της!... Ναι!... Έταν τύπος δυνατός, γεμάτος ήρωϊκή και γαλήνια θέλησι, αυτός ο Γκρέγκορ Μπούλστον... *

Σαγηνεύτηκε ή 'Εσθήρ άλλοι... τó ψυχρό και λυγρό κορμί του, απ' τις άσπρες, σκληρές γραμμές τών χαρακτηριστικών τού προσώπου του κι απ' τó άφελές, άνδρικό χαμόγέλο του... Τόν ρώτησε με κρυφή λαχτάρα για τη ζωή του εκεί κάτω, δίδην για να πείσει καλύτερα της συνθήκης, ύπó τις όποιες ζούσε κι ο Τζών της 1 καυμένος, κι άχμαλωτίστηκε απ' τη διήγησι που άκουσε απ' τόν Μπούλστον... *

Με ήσυχη μιά έντονη φωνή, δίχως εγωισμούς και περιαιτολογίες, καθόλου κανηρσιάζης, ο Γκρέγκορ τής μίλησε όρα πολλή για τó κνήγια του στην 'Αφρική, για άδιάκοπους πολέμους, σκοταμούς, κινδύνους και περιπέτειες εναντίον τών Νέγκρων και τών διαρκών έπιναστατημένων άμοχαρών ιδανικών φυλάχων.

Στη διήγησι τού άνακταρε στο τέλος κι αυτή την ίδια την 'Εσθήρ!... Ναι... Τής ελεε πώς δότερα από τόσα χρόνια μās άγας τραχιάς και γεμάτης περιπέτειες ζωής, αυτή ήταν ή μόνη γυναίκα που άνακούφισε τη ματιά του, με τη γλυκεριά και άφραστη χαλκή της... Τής ελεε άκόμη πώς δ' άνακουφίζονταν ή ψυχή του αν τó πέτρεπε να την έπισκέπτεται κάθε τόσο, φιλικά και τιμα.

'Η 'Εσθήρ νοσηρόθηκε απ' την άνδρική έπιβολή του... Τρυφήν ής τó βάθος της ψυχής της, τόν παρακάλεσε να την έπισκέπτεται συχνά, να τής κρατάη συντροφιά και να μιλούν μαζί για τόν κοινό τους φίλο, τόν άγαπημένο της Τζών... *

Πέρασαν μέρες πολλές... 'Ο Γκρέγκορ έγινε σύντροφος άχώστος της μικρούλας καστανομαλλούσας, κι ή 'Εσθήρ πάλι, με τη τρά της, γενόταν άλλόκοτα και πρωτοφανή γι' αυτήν αίσθημα, που ποτέ της πριν δέν έβη να ξαναγεννηθεί και να νοιώση στην καρδιά της... *

'Ο Τζών μάκρανε σιγά-σιγά, έδωκε απ' τη μνήμη της και γινόταν ένα μικρό, μαυρό σφυδά, μιά μικροσκοπική τελειά, πέρα στο βάθος τού γαλανού ορίζοντα.

Μιά χειμωνιάτικη βραδεία, έκειτ' από τó τραπέζι, ένώ ή γορή μητέρα της 'Εσθήρ έβγαζε στην κρεβατοκάμαρα για έπνο, τράβηξε απ' οι δυό τους, ο Γκρέγκορ κι ή 'Εσθήρ τις πολυθρόνες τους κοντά στο τζάκι... Σπδοβολούσε ζοφρά ή φωτιά, κι ή λάμψη της τυφέγγιζε στά μισοκλειστά τους μάτια και φέτιζε τά ζωομένα απ' τις ίδιες σκέψεις μπαλά τους... *

Ξαφνικά ο Γκρέγκορ πέρασε τó χέρι του τó δυνατό στη λυγρή μέση της νέας, έσκυψε άνάλαφα κοντά της και, δίχως να ζεσταμένη λέξει, χάιδεψε τά χείλη της με τó δικό του. Μισόκλεισε τά ματάκια της άκόμη πιο πολύ ή ζωντανή εκείνη κούκλα, και μοναχά τó γοργό χτύπημα της καρδιάς της άνέδασε τó κλάσμα της αλμυρής δάκρυα τού δροσάτα μάγουλά της και άνέδασε την ταραχή της... *

— Σ' αγαπώ, γλυκεριά μου!... Δέν μπορώ να περιμένο πιο πολύ... Σε δωρο, τής είπε με πάθος.

'Η φωνή του, τó παθητικό αυτό φούρτωμα τού την τάρανε σύγχυση, μά έκανε όστόσο ν' άποτραβηχτεί:

— Δέν κάνει, τού ελεε. Δέν πρέπει... Είμαι άρραβωνιασμένη.

Μά εκείνος τής έπιασε σφιχτά τά χέρια και τής ελεε παθητικά:

— Και τί μ' αυτό, άφου μ' αγαπάς;... Άφου τó νοιώθω πώς μ' άγαπάς τρελλά, άπαράλλαχτα όπως κι εγώ ο ίδιος σ' αγαπώ;

— Δέν πρέπει, τού ξανάπε ή 'Εσθήρ με αγωνία. Δέν πρέπει...

Τότε φεύγω, άγαπημένη μου, τής ελεε άπότομα, με φωνή σκληρή. Θά πάω στην 'Αφρική. Θά τόν βρω. Δέν θά μού ξεφύγην... 'Οταν δυό άνδρες άγαπούν την ίδια γυναίκα, ο δυνατότερος την κερδίζει. Την ξέρεις και σό την παλιά, την αλάνθαστη, την πρωτόγονη αυτή ιστορία. Θά τόν βρω και θά χτυπήσω. Όποιος ζήσε, θά σε κερδίσει.

Τόν κτύπησε με δάφα και θαυμασμό. 'Η άγριεμένη, ή σκληρή μωφή του τη λυγισε σαν άδύναμο καλάμι. Και τού ελεε συγκαταμένη:

— Τώρα δέν ζούμε πεία στην πρωτόγονη και παλιά εκείνη εποχή. Τώρα διαλέγουν μόνος τους ή γυναίκες... Δέν τούς επιβάλλεται με τη βία ή άγάτη... Διαλέγουν, ελεα...

'Ο Μπούλστον χαμογέλασε... Την κτύπησε τρυφερά, μαλακά τή φωνή του και κυττώντας την γλυκά στά μάτια, τής ψιθύρισε:

— Γλυκεριά μου άγάτη, σ' εύχαριστώ. 'Εδίλεξες έμένα, τó έφαίνε δίκαια και σωστά... Ναι... Προτίμησες ν' άγαπήσεις έκείνον που δέν σ' αγαπάς. Δέν είν' έτσι;

Δέν τού μίλησε καθόλου... Έγειρε άπαλά στην άγκαλιά του και άναστενάξε βαθεία, γεμάτη εύτυχία... *

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ή κόρη τού αντιβασιλέως της Γαλλίας ποιήκησσε τού Βαλουά είχε εκτεθεί τόσο έξ ατίας τών έρωτικών της σχέσεων με τόν Ρισελιέ, ώστε κανένας ήγεμών ή πρίγκιψη της Εδωάτης δέν την ήθελε για σύζυγό του... *

Τότε ο αντιβασιλέας, ο όποιος ήθελε να παντρευή την κόρη του τó ταχύτερο και μ' άποινδήποτε, άποφασίσε να τού τη δώσει. Μά ή πριγκίπισσα τού ήθελε με κανένα τρόπο. Όστόσο, κατά τή διάρκεια μās τρυφερής σκηνης με τόν πατέρα της, τής ήθελε μιά έπιστολή και τού ελεε ότι θά παντρευόταν με τόν δούκα της Μολένας, που τόν όρο όμως δει δ' άποφυλακίζονταν ο Ρισελιέ... *

Ο αντιβασιλέας όστόσο δέν ήθελε ν' άκούσει τίποτε κι έπαι φως ή κόρη της, λογιμαίνοντας και θυσιάζοντας τόν έαυτό της, αγωνιζόταν να πετύχει την έλευθερία τού παλιναγαπημένου της δούκα... Έπαυελάμβανε έπιστολά μέρ' απ' τούς λυμους της, ότι μονάχα αυτόν άγαπούσε στην κόρη κι ότι δέχονταν κάθε όρο, φτάνει να τόν έξασφάλιζε από τή δυστυχία... *

Παρ' όλ' αυτά, ο αντιβασιλέας κράτησε τόν Ρισελιέ στη Βαστίλλη ένα έξωμο και τότε μόνον τόν άποφυλάκισε, ύπó τις συνθήκες τις όποιες δηγγήθηκαν στο προηγούμενο φύλλο. Αλλά και τότε τόν άπομάκρυνε από τó Παρίσι και τού όρισε ως πεία διαμονής τó δουκάτο τού Ρισελιέ. 'Ο Ρισελιέ, πριν πάει εκεί, έκανε λίγον καιρό στο Κονφλάν, στη μεγαλοπρεπή έπαυση τού θείου του καρδινάλιου ντε Νουάγ, όπου πέρασε ώρες ήμερες, κοντά στη φίλη του πριγκίπισσα ντε Σαρολά, ή όποια είχε τρέξει κοντά του. Έπειτα έφυγε για την έπαρχια του. *

Τά άκατομάτα του βρισκότανσαν εκείνη την εποχή σε κακή κατάσταση. Έκτος από τά χρέη τού πατέρα του, τά όποια είχε άναγκαστεί, είχε σπύρει και δικά του χρέη, γιατί ήταν τρυφερά άσπτος και τó δουκάτο τών τριακισίων λιθρών δέν τού έφτανε ούτε για τήν τήλη του πριγκίπισσα ντε Σαρολά, ή όποια είχε τρέξει κοντά του. *

Στο Ρισελιέ, ο δούξ δέχτηκε την έπιστολή τού Βολταίρου. Έγραφε τώρα — γράφει σχετικώς ο τελευταίος σε μιά έπιστολή του — στόν πιο όραίο πύργο της Γαλλίας. Κανένας βασιλέας ή πριγκιψη της Εδωάτης δέν έχει τόσο όραία και τόσο πολλά άγαθά, όσα υπάρχουν σ' αυτό τόν πύργο. Όλα έχουν έδώ τó μεγαλείο τού καρδινάλιου Ρισελιέ, τού μεγάλου θείου τού δούκα... *

Μά όσα γοητευτικά κι αν ήταν τ' άποφαιρά τού Βολταίρου, ο ήρωας μας έαλπιζε θανάσιμα στο Ρισελιέ. Π' αυτό έβγαλε τούς φίλους του να ενεργήσουν στόν άντράκιλά κι έτσι, κατά τόν Δεκέμβριο, έπνιξε την άδεια να ξαναγίση στο Παρίσι. *

Έπιασε εκεί την ήμερα άκριάς που γινόταν ο γάμος της πριγκίπισσας τού Βαλουά με τόν δούκα της Μοδένας. Φόρεσε λοιπόν άμέσως τή λαμπρότερη στολή τού κι αντινόβηλος, νέος και γοητευτικός, παρουσιάστηκε άνάμεσα στους άλλους ήρωες προσκεκλημένους. Μιλούσε άδιάκοπα και απ' τής πριγκίπισσας ντε Σαρολά, θέλοντας να περδώσει τή νίκη, ή όποια καταλάβαινε πολύ καλά ότι ή θούρα της έξορίας της σε καί τρυφή Λυβία, κοντά σ' ένα σιγά-σιγά χωρίς δύναμη, πηγάνε γοητευτικά. *

Σ' εύχαριζό τών γάμων πύργου καλάρησαν πολλοί σατυρικοί στιχοί εις βάρος της πριγκίπισσας, μεταξύ τών όποιων και οι έξης: *

Έξ εύχαριζό τών γάμων πύργου καλάρησαν πολλοί σατυρικοί στιχοί εις βάρος της πριγκίπισσας, μεταξύ τών όποιων και οι έξης: *

'Ο άντρας μου είν' ένας πριγκιπάκος και τόσο δά είν' όλο του τó κράτος που δέκα τέτοια κράτη σαν κι αυτό δέν κάνουν στη Γαλλία ούτε νομό! *

'Αντίο γλέντια, έρωτες, χαρά!...

Θεέ μου, τέ φριχτή διαφορά που έχει τó κρατίδιο έκείνο από τόν π λ ο υ σ ι ο τ ο π ο πού άνιω! (*) *

Λίγον καιρό μετά την άναχώρησι της πριγκίπισσας, ή όποια είχε γίνει πεία δούκισσα της Μοδένας, ο Ρισελιέ τή νοστάλγησε. Χωρίς να διστάση τότε, διέσχισε τή Γαλλία και την 'Ιταλία κι έφτασε στη Μοδένα, μεταμειωμένος σε πωλητή λιβέλλων. Έκει, περιμένα τή δούκισσα κατά την έξοδό της από την εκκλησία. Μόλις την είδε να βγαίνει έξω, παρουσιάστηκε μπροστά της και τής πρότεινε να τής πουλήση μερικους απ' τούς λιβέλλους της. Μά εκείνη τόν άναγνώρισε άμέσως και τόν παρακάλεσε να τής πώη τούς λιβέλλους τόν στο παλάτι. *

Έκει, τόν άποζημίωσε με τó παραπάνω για τó ταξείδι του και τούς κόπους του... Τή στιγμή όμως που οι δυό έρωτευμένοι βρισκότανσαν ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου, άκούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Πεταχτήκαν άμέσως επάνω κι άνοιξαν. *

Ήταν ο δούξ της Μοδένας, ο όποιος, χωρίς να ύποπιαστή τίποτε, άρχισε να άπευθύνει στόν ήρωά μας διάφορες έρωτήσεις για τά σκάνδαλα της Γαλλικής Αδλής και για τά κατορθώματα τού Ρισελιέ. *

Μά είνε λοιπόν τόσο γοητευτικός και τόσο επιτήδειος αυτός ο Ρισελιέ; ρώτησε μεταξ' των άλλων ο δούξ... *

Ναι, ύψηλότατε, άπάντησε ο Ρισελιέ χαμογελώντας. Είνε τόσο επιδέξιος, ώστε αν ήθελε να μπη μέσα στο παλάτι σας για καμιά έρωτική περιπέτεια, θά τó κατορθώσει χωρίς να άντιληφθήτε τίποτε... *

— Αλήθεια!... φώναξε ο δούξ. Τότε πρέπει να λάβω όλα μου τά μέτρα, γιατί πώς ξέρει τί γίνεται καμιά φορά... *

Και έξασπασε σε γέλια, χωρίς να ύποπιαζεται καθόλου ότι ο άνθρωπος, τόν όποιον είχε εκείνη τή στιγμή μπροστά του, ήταν ο ίδιος ο Ρισελιέ... *

Τις ήμερες που ο Ρισελιέ βρισκόταν στη Μοδένα, πέρασε στο Παρίσι ο μαρκήσιος ντε Ντανζό, πρύτανης της Γαλλικής Ακαδημίας. 'Ο ήρωας μας τότε έσπευσε να ξαναγυρίση στο Παρίσι κι έθεσε ύποψη φιλοφιλία ακαδημαϊκού. Μολονότι δέ ήταν τότε μόνος είκοσιετούσων χρόνων, έξελέγη πωμψφρεί! *

Η δέξιασις τού Ρισελιέ στην Ακαδημία ύπάρξε λαμπρή. Όλοι οι εύγενείς της Γαλλίας παρευρισκότανσαν σ' αυτή και κοντά τους όλες ή φιλενάδες τού νέου και νεαρού ακαδημαϊκού. 'Ο λόγος που άπήγυε ή Ρισελιέ την ήμερα εκείνη ήταν ύπερόχος, μά δέν ήταν... δικός του! Τού τόν είχε γράψει ο Φοντενέλ!...

Τό ίδιο βράδυ είχε τρία ραντεβού με τις κυρίες ντε Βιλλερούα, ντε Ντυρά και ντε Σαρολά. Πήγε και στα τρία και τις έγοήτευσε και τις τρεις με τή χείρ του, με την ευθυμία του και με τά χάδια του. *

Η κ. ντε Βιλλερούα προέβλεπον τόν άγαπούσε με τó μεγαλύτερο πάθος ή ύποτασσόταν με τή μεγαλύτερη ποσότητα τού λόσου σε όλες του τις ιδιοτροπίες... *

Μά ο νεαρός δούξ δέν έμεινε εύχαριστημένος ούτε μ' αυτό. 'Η έθελε να έξευτελλή κάθε γυναίκα που τόν άγαπούσε και δέν ήταν εύχρηστικός παρά μόνον τή στιγμή που θά την έκανε πειθήνια σκλάβο του. *

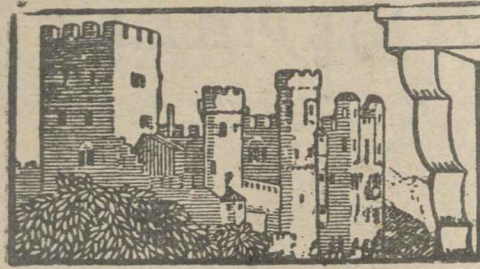
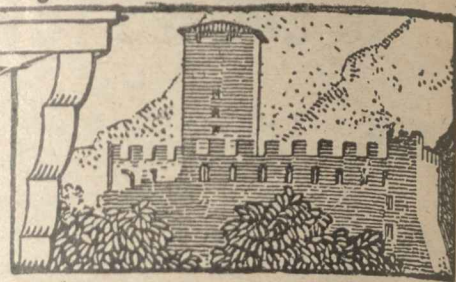
Έτσι, ένα βράδυ, σε κάποιο γεύμα με τούς φίλους του, έπυροχέωσε την κ. ντε Βιλλερούα, χωρίς να συγκαταστή καθόλου από τά δάκρυα και τις βεσιές της, να πετάξη τά σούχα της και να μείνη μισογυμνή καθ' όλη τή διάρκεια της έστειρίας, μπροστά στά φλογισμένα βλέμματα τών άνδρών. *

Κατόπιν άπαιτησε απ' αυτή να τόν βοηθήση να κατακτήση την κυνιάδα της μαρκησίας ν' Άλανζό, ή όποια είχε φήμη ένωσμένη γυναικός. Μά γι' αυτό θά μ' αλίσουμε στο προσεχές. *

(*) Στόν τελευταίο στιχο τού δεύτερου τετραστίου, ο άγνωστος ποιητής λογαριάζει με τó δέκα τού Ρισελιέ και με τó τίς-ή-πέν (πλάσιος τόπος). *

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ
ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Μη μ' εγκαταλείψετε, παρμένα! φώναξε η 'Αγάθη. Μη μ' εγκαταλείψετε!

—Όχι, όχι, δεν θα σ' εγκαταλείψω, μικρούλα μου λατρεμένη ψυχή, μικρό περιστεράκι του Θεού! της απαντούσε η παρμένα της.

Η φτωχή νέα δεν είχε πια παρά αυτή τη γυναίκα για να την υπερασπίσει σ' εκείνη τη στιγμή, που όλος ο κόσμος την εγκατέλειπε.

Η παρμένα την έσφιγγε μέσα στα χέρια της που έτρεμαν, την παρηγορούσε, έλεγε μαζί της και την αποκαλούσε με όλα τα χαϊδευτικά επίθετα που της έλεγε όταν ήταν μικρούλα.

—Κλείσε τις πόρτες, παρμένα! φώναξε σε μια στιγμή η 'Αγάθη. Κλείσε τις πόρτες, γιατί θα ρθώ εκείνος!

Μα την ίδια στιγμή ο Ρασπούτιν παρουσιάστηκε. Ήταν φορητός την ώρα και δεν έλεγε τίποτε.

—Η παρμένα, βλέποντάς τον, φώναξε:

—Ο άνθρωπος του Θεού!

Κι άμέσως με το κεφάλι σκυφτό, σούφροντας σχεδόν, βγήκε έξω, εγκαταλείποντας κι αυτή την 'Αγάθη στη διάθεση αυτού του κτηνωδού.

Η 'Αγάθη νόμιζε πια πως θα τραβιανόταν. Δεν ήξερε από πού να φύγει και να σωθεί. Η άλλη πόρτα του δωματίου ήταν κλειστή, γιατί έδρασε σ' ένα δωμάτιο, το οποίο είχε διασκευασθεί πρόχειρα για εκείνο το βράδυ σε καμαρίνι της 'Ελένης Κουλίγκιν.

Καθώς το τέρας προχωρούσε αργά προς το μέρος της, η 'Αγάθη ούρλιαξε απελπισμένη επάνω σ' αυτή την κλειστή πόρτα, η οποία ήταν σφυρηλατημένη από την άλλη μεριά.

Δεν έλειπε πια τίποτε. Ήξερε τώρα, ότι όλα μέσα σ' αυτό το σπίτι ήταν ανέναντα του Ρασπούτιν. Όσοις, χτυπούσε, χτυπούσε κι έσπρωχνε την πόρτα, πνιγμένη από φόβο.

—Έξω, έξω, η πόρτα ανοίξε κι ένα κοριτσάκι παρουσιάστηκε στο άνοιγμα της.

Ήταν η Βέρα, η αδελφή της 'Ελένης, η οποία φαινόταν κατάπληκτη απ' όλον αυτό το θόρυβο.

Η 'Αγάθη, βιάζοντας μια στεγνή κρανή φρίκης, ώθησε μέσα στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν μια γυναίκα μισογυμνή, η οποία φορούσε εκείνη τη στιγμή ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες.

Ήταν η χορεύτρια 'Ελένη Κουλίγκιν.

XVII

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΜΑΡΙΝΙ ΤΗΣ ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ

Πριν η Βέρα προφτάσει να ξανακλείσει την πόρτα, ο Ρασπούτιν είχε μπει κι αυτός μέσα στο καμαρίνι. Η λύσσα του ήταν απέραντη, γιατί δεν είχε συνιθίσει ποτέ να του φέρνουν αντίσταση. Ο τρόμος της 'Αγάθης αποτελούσε προσβολή κατά της θεότητός του. Συγχρόνως, η δυσκολία που συναντούσε κι η αντίστασή του θύμιζαν είχαν διαλασάσει το πάθος του.

Γι' αυτό, χωρίς να κινεί καν τις άλλες δυο γυναίκες που βρισκόταν μέσα στο καμαρίνι, έβαλε το χέρι του επάνω στον ώμο της δυστυχισμένης νέας, που είχε ποικίσει μέσα στην αγκαλιά της 'Ελένης.

Η τελευταία είχε καταλάβει τα πάντα μόλις αντίκρισε το πρόσωπο του Ρασπούτιν.

—Τι θέλετε; τον ρώτησε με φωνή παιγμένη.

Μα αυτός δεν καταδέχτηκε ούτε να της απαντήσει. Η 'Αγάθη ήταν δική του. Τον είχαν δώσει. Ήταν το αγαθό του. Κανείς δεν είχε το δικαίωμα ν' ανακατευτεί σ' αυτή την κατάσταση και γι' αυτό εξακολουθούσε να έχει το χέρι του επάνω στον ώμο της, σαν να ήταν

Χτυπούσε, χτυπούσε κι έσπρωχνε την πόρτα, πνιγμένη από φρίκη...

σκέλας του.

Η κατάσταση της φτωχής νέας θα προκαλούσε τον οίκτο κι σ' αυτό τον ίδιο το διάβολο. Το λευκό αλβέριο φόρεμά της που κατακουρελλισμένο κι έτρεμε σύγκοιμη. Ύψωσε για μια φορά το βλέμμα της προς την 'Ελένη, ζητώντας την προστασία της.

Τότε η χορεύτρια έσπρωξε το Ρασπούτιν τόσο άπτοια, όσο ο άνθρωπος του Θεού αναγκάστηκε ν' απομακρυνθεί στον τοίχο για να μην πέσει κάτω.

—Έπειτα η 'Ελένη πήρε την 'Αγάθη μέσα στην αγκαλιά της και την απόθεσε σ' ένα καναπέ, πλάι απ' το παραβάν που χώριζε το δωδ το δωμάτιο.

—Όταν ξαναγύρισε από την άλλη μεριά του παραβάν, βρήκε τον καλόγερο ν' αράζει...

Μα δεν έδρασε πολύ αυτό. Γιατί μόλις ο Ρασπούτιν είδε την 'Ελένη, την οποία δεν είχε δει προηγουμένως, θαμπαύθηκε. Είχε κούσει να μιλούνε συχνά για την Κουλίγκιν, μα δεν του είχε βάλει ποτέ η ευκαιρία να την προσεγγίσει. Και να που εντελώς ξαφνικά την είχε τώρα μπροστά του, με το ένα της πόδι γυμνό, με το άλλο μέσα σε μια μεταξωτή κάλτσα και με το στήθος της σχεδόν ξυπότιστο.

Καταλάβαινε τώρα όλα όσα διηγόντουσαν γι' αυτή. Κατάλαβε πως είχε ξετρολλάνει όλους τους φίλους της, οι οποίοι κατασπρεφρόντουσαν ειλικρίνως για το χατήρι της.

—Η ώρα, η υπέροχη αυτή γυναίκα που φώναζε τώρα:

—Φύγε!...

—Ο Ρασπούτιν κρατήθηκε με δυσκολία για να μην πέσει κάτω.

—Φύγε! επανέλαβε η 'Ελένη. Δεν έχεις πια καμιά δουλειά εδώ!

—Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι του κι έπάντησε:

—Όχι!... Δεν θα φύγω!...

—Επείτα αυτή τη νέα υπό την προστασία μου! φώναξε η 'Ελένη. Αναστρέψα σου αν τη αγριέξω!...

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις! της απάντησε ο Ρασπούτιν. Δεν ξέρω για πού μιλάς...

—Εσένα μ'ονόμαζα φέλις! φώναξε η 'Ελένη. Εσένα μ'ονόμαζα!...

—Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι του κι έπάντησε:

—Όχι!... Δεν θα φύγω!...

—Επείτα αυτή τη νέα υπό την προστασία μου! φώναξε η 'Ελένη. Αναστρέψα σου αν τη αγριέξω!...

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις! της απάντησε ο Ρασπούτιν. Δεν ξέρω για πού μιλάς...

—Εσένα μ'ονόμαζα φέλις! φώναξε η 'Ελένη. Εσένα μ'ονόμαζα!...

—Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι του κι έπάντησε:

—Όχι!... Δεν θα φύγω!...

—Επείτα αυτή τη νέα υπό την προστασία μου! φώναξε η 'Ελένη. Αναστρέψα σου αν τη αγριέξω!...

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις! της απάντησε ο Ρασπούτιν. Δεν ξέρω για πού μιλάς...

—Εσένα μ'ονόμαζα φέλις! φώναξε η 'Ελένη. Εσένα μ'ονόμαζα!...

—Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι του κι έπάντησε:

—Όχι!... Δεν θα φύγω!...

—Επείτα αυτή τη νέα υπό την προστασία μου! φώναξε η 'Ελένη. Αναστρέψα σου αν τη αγριέξω!...

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πεις! της απάντησε ο Ρασπούτιν. Δεν ξέρω για πού μιλάς...

—Εσένα μ'ονόμαζα φέλις! φώναξε η 'Ελένη. Εσένα μ'ονόμαζα!...

—Ο καλόγερος κούνησε το κεφάλι του κι έπάντησε:

—Όχι!... Δεν θα φύγω!...

—Επείτα αυτή τη νέα υπό την προστασία μου! φώναξε η 'Ελένη. Αναστρέψα σου αν τη αγριέξω!...

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

μυθιστόρητο. Μια άμαρτωλή, σαν κι εσένα, έχει ανάγκη να σωθεί άμεσα από έναν άνθρωπο του Θεού, σαν και μένα. Από τον Ιωάννη; Σίμωνα;

—Σίμωνα, απάντησε η 'Ελένη χωρίς διαταγή!

—Θα ρθώ άποψε στο σπίτι σου και θα με περιμένεις.

—Θα ρθής κατά τις τέσσερες το πρωί... Αυτό είναι το καλύτερο. Έτσι θα είσαι βέβαιος πως θα με βρεις μόνη...

—Μου τ' όραξες;

—Συ τ' όραξες.

—Άμέσως ο Ρασπούτιν πήρε μια χαρτί εικόνα που κρεμόταν στο στήθος του.

—Νά, είπε, είναι η Παναγία του Καζάν. Θα μου δοκιμάσεις στην Παναγία του Καζάν, ότι θα με περιμένεις μέσα στην κάμαρά σου άποψε στις τέσσερες.

Η 'Ελένη επανέλαβε τα λόγια του κι όραξτηκε στην Παναγία του Καζάν.

Τότε ο Ρασπούτιν ήρριξε και ξανάρθε κάπως στα σκαλιά του.

Η 'Αγάθη που είχε γίνει πια εντελώς αδιάφορη. "Έοριξε για τελευταία φορά το φοιχτό του βλέμμα επάνω στη χορεύτρια κι έσπρωξε ειλικρίνως, με την πεποίθηση, ότι η όραία αυτή γυναίκα ήταν δική του.

Ξαναγύρισε στα σκαλιά, όπου βρήκε τις καταχθόνιες, ή όποιες σχηματίζουν κύκλο διόγυρά του κι όραξαν να του υποβάλουν διάφορες ερωτήσεις, σχετικά με τα Ρασπούτιν, δηλαδή με τα διάφορα δημοτικώς σχήματα που ύψηχαν τότε στη Ρωσία.

Ο Ρασπούτιν απαντούσε πρόθυμα κι αυτό όλες ή κυρίες που τον περιέβαλαν, το θεώρησαν ως μια απόδειξη, ότι ο άγιος άνθρωπος ήταν ειλικρίνως, επειδή αυτό το άγγιγμα, η 'Αγάθη, θα είχε δεχτεί απ' όλους νά σωθί. Μερικές μάλιστα συνέχισαν την περιγραφή Κιζνί, τη μητέρα της νέας, για τη μεγάλη τιμή που είχε γίνει στο σπίτι της.

Όλες γοητεύονταν μίμωσ ο Ρασπούτιν αποσεί γρήγορα και γι' αυτό ένδυνασάντουσαν να τον άκουσαν να εκδηλώνει την επιθυμία να παρουσιάσει τη χορευτική επίδειξη που θα γινόταν σε λίγο.

—Ο χορός, είπε, είναι μια θεία τέχνη.

Και παίρνοντας άφορη απ' αυτό, όραξε να μιλή για το χορό του Δαβίδ και της Σαλώμης.

Την ίδια ώρα στο διπλανό σαλόνι ο κόμης Νεφτάρ-Επίξε χαριδιά, όταν έβγαζε του άνιγγιαν τις τ' όραξες ο Γκράτ, ο καινούργιος άρχηγός της 'Ουάντας, ο οποίος είχε άναστασθήσει προσηώς τον έβραυνοσθέντα Γουονόφρατα.

Ο κόμης σπρώχνει άμέσως, δίνοντας τα χαριδιά του σε κάποιο φίλο του και πήρε και βότρες. Τον άγγιξη της 'Ουάντας, έδινοντας τα χαριδιά του σε κάποιο φίλο του και πήρε και βότρες. Τον άγγιξη της 'Ουάντας, έδινοντας τα χαριδιά του σε κάποιο φίλο του και πήρε και βότρες.

—Με συγχωρείτε, είπε ο Γκράτ, που έννοχλό την έβραυνοσθέντα, αλλά έχω νέα από τους φίλους μου. Είναι βέβαιος, ότι δεν έπρεπε να σ' άναστασθή, αλλά ότι μπήκαν στη Φινλανδία κι άμέσως. Πέρασαν από το Βιστόργκι κι όλα με κάνουν να πιστεύω, ότι θα φανούν προς τα Σουηδικά σινωρα. Είπε φανερό, ότι θα παρουσιάζουν να φέρουν απ' τη Ρωσία απ' αυτή τη μεριά.

—Και να πάνε ίσως στη Γαλλία, έρωσάθε ο κόμης Νεφτάρ-Επίξε, καλὰ που ρηδες και με βότρες, Γκράτ.

—Ναι, ήθα να σας βρω, γιατί έγω δεν μπορώ να κάνω τίποτε έξ ατίας του μεγάλου δούκως. Πρέπει η έξοχότης σας να συνεχίσει σχετικά με το παλάτι και με τη μητέρα του 'Ιβάν...

—Θα πάω αύριο στο Τσάρσκογιε Σέλο και θα ιδώ τη μεγάλη δουλειά, έπε ο Νεφτάρ.

—Αν η έξοχότης σας μου επέτρεπε, θα της συνιστούσα να μιλήσει πρώτα στον πρίγκιπα, στρατηγό Ροστοπόφ.

—Στο Ροστοπόφ; Γιατί στο Ροστοπόφ;...

—Γιατί ο πρίγκιπ θα είναι περισσότερο άναστατος για την έξοχότης του μεγάλου δούκως κι απ' αυτήν άκόμα τη μητέρα του. Παι, δεν μπορεί πια να παντρευτεί την άνηρά του. Έτσι, όχι μόνο θα έμπαση το μεγάλο δούκα να βγη απ' τη Ρωσία, αλλά θα τον χωρίσει άριστά απ' αυτή τη δεσποινίδα Πρίσκα. Και, αν κατάλαβα καλά, αυτό πρό πάντων επιθυμεί η έξοχότης σας. Κατά βάθος, δεν πρόκειται να ένοχλήσουμε τον μεγάλο δούκα, πράγμα που θα ήταν άωσθηότατε άνιστο, αλλά να προσφέρουμε μια πραγματική υπηρεσία σ' αυτή τη νέα, η οποία υπερέδινε σε μια περιπέτεια χωρίς άλλην διέξοδο γι' αυτήν, εκτός απ' αυτή που θα της προτείνουμε...

Τό σκέψα μου έινε απλό, έξοχότατε! "Αν η νέα δεν θέλσει ν' άκούσει τις συμβουλές μας, θα την φυλάξουμε, χωρίς ν' άσοληθούμε με τη μεγάλη δούκα... Και όταν αυτή σκεφθεί άρετά, θα τ' ήν σωσέστε οείς από τη φυλάξη.

—Θαμιά, Γκράτ! συγκατένευσε ο κόμης. Τα συγκατηρικά μου, ήθε μου...

(Ακολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

(Η Συμβουλές της Φίλης σας)

(Απαντούμε σήμερα σε μερικά από τα άπειράριθμα γράμματα άναγνωστών μας που μας έζητησαν τη συμβουλή μας σχετικά με διάφορα καλλυντικά ζήτηματα. Έπειδή δε ή άπαντήσεις αυτές μπορεί να ενδιαφέρουν και τις άλλες άναγνώστριές μας, παραθέτουμε και την έρώτησή με λίγα λόγια, για να έινε πιο εύνητες).

Αίδια. — Μας γράφετε: «Οι πόροι της μύτης μου έινε διαρκώς βουλωμένοι με μπιμπία. "Αμα άφαιρέσω τα μπιμπία, μένουν μεγάλες τρύπες που δεν άργούν πάλι να βουλώσουν. Τι να κάνω;».

Απάντησις: Νά άφαιρέσετε τα μπιμπία πλύνοντας τη μύτη σας με τα άαχτιά σας ή με το ειδικό εργαλείο. Νά τα άφαιρέσετε όμως όχι δια μαζι, αλλά λίγα-λίγα. Κατόπιν νά βάλετε πάνω στη μύτη σας έπιδέκα περίπου λεπτά της ώρας κομπρέσες με οινόπνευμα ή κολόνια. Έτσι θα μαζέψουν οι πόροι και θα μικρύνουν. Μετά τις κομπρέσες νά βάλετε στη μύτη σας λίγη κολ-κρέμ.

Μ. Α. Χ., Κέρκυρα. — Μας γράφετε: «Τα τελευταία χρόνια τα μαύρα μου έινε γεμάτα σπυρράκια που τα κάνουν να κοκκινίζουν και να έινε άγρια στην άφή. Πώς ν' άπαλλάξω απ' αυτά;».

Απάντησις: Κατά τις πρώτες ήμέρες νά πλύνετε τα χέρια σας δυο φορές την ήμέρα με κρύο νερό και σαπούνι και νά τα τριέτε με μια βούρσα των νυχιών. Στην άοχη ή βούρσα νά έινε μαλακή, άαγότερα όμως νά προμηθευθήτε μια άρετά σκληρή. "Αν δεν επιτύχετε έτσι ίκανοποιητικό άποτέλεσμα, άαχίστε να τριέτε τα χέρια σας με μια λεπτή έλαφρόπετρα, προσέχοντας να μη γδάρετε την επιδερμίδα σας. Κατόπιν βάψτε επάνω λίγη κολ-κρέμ.

Ανθ ή Β. — Μας γράφετε: «Τα χείλη μου σάζουν πολύ εύκολα και συχνά ματώνουν. Έξ ατίας αυτού του κακού, κτλ. κτλ.».

Απάντησις: Άλείψετε τα χείλη σας τακτικά, πάντοτε δε όταν πρόκειται να βήτε έξω, και το βράδυ πριν κοιμηθήτε, με λίγη βαζελίνη ή με μια ειδική πομμάδα για τα χείλη, της οποίας σας δίδουμε τη συνταγή:

Salol	5 gr.
Huile d'olive	50 gr.
Lanoline	45 gr.

Με την πομμάδα αυτή τα χείλη σας θα γίνουν πολύ μαλακά. Άλείψετε τα όμως με την πομμάδα προτού νά τα βάψετε και πολύ έλαφρά, γιατί αλλιώς δεν πιάει το κραγιόν.

Χ. Χ. Χ., Πειραιά. — Μας γράφετε: «Τα μαλλιά μου έινε έξαιρετικά λιπαρά, τόσο που άναγκάζομαι να λούζομαι κάθε τρεις-τέσσερες μέρες. Κάθε πότε έινε σωστό νά πλύνω το κεφάλι μου;».

Απάντησις: Έινε άπόλυτως άνθυγιεινό νά λούζεσθε συχνότερα από κάθε δέκα-δεκαέντε μέρες. Όσο συχνότερα πλύνετε τα μαλλιά σας, τόσο γρηγορότερα θα λιπαίνονται. Άαχίστε λοιπόν να χρησιμοποιήτε μια λούση, η οποία να περιέχει οινόπνευμα και καθαρίζετε από καιρού εις καιρόν το κεφάλι σας με αυτή, κάνοντας φριζιόν.

Σπαρτιάτισσα. — Μας γράφετε: «Το καλοκαίρι το πρόσωπό μου και τα χέρια μου γμίζουν φακίδες. Έγω χρησιμοποιώ τοις κόμην τις σινταγές, χωρίς κανένα άποτέλεσμα. Τι με συμβουλεύετε να κάνω;».

Απάντησις: Σας συνιστούμε να απευθυνθήτε στο γιατρό σας για να σας γράψι μια δέσμευση άλοιφής για το πρόσωπο και τα χέρια σας και μια λούση με σαπουνιέ για να βρέχετε τις φακίδες. Πάντως σας συμβουλεύουμε ν' άφαιρέσετε τον ήλιο.

Εανθ ή Β. — Μας γράφετε: «Τα μαλλιά μου, τα οποία έχαν ένα ώραίο ξανθό χρώμα, άρχισαν να σπυρραίνονται. Τι να κάνω για να διατηρήσω το χρώμα τους;».

Απάντησις: Πά δνομα του Θεού, άφαιρέστε το ξανθό. Άφαιρέ το φυσικό χρώμα και τη στιλνότητα των μαλλιών και τα κόμιν έξω και έθραυστα. Άφαιρέστε από το φαμακείο σας γεωμανικό χαμομήλι, βράστε το σε όχι πολύ νερό και το άφαιμά του στραγγίστε το σε μια μπτόλια. Κάθε βράδυ βρέχετε τη βούρσα σας με το άφαιγμα αυτό και βουρτσάτε επανειλημμένως τα μαλλιά σας ως τις οίξες. Έπίσης κάθε φορά που λούζεσθε, νά ξεπλύνετε τα μαλλιά σας με χαμομήλι.

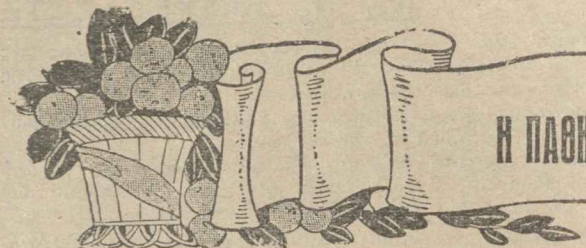
Ατθ ή Β. — Μας γράφετε: «Το δέμα μου έινε τόσο λιπαρό, ώστε η πούδα δεν βαρύνει καθόλου και το πρόσωπό μου γράλλει άπαίσινα. Πώς μπορεί να θεωρευθή αυτό το κακό;».

Απάντησις: Μέσα στο νερό που πλύνετε το πρόσωπό σας κάθε πρωί, ρίχνετε μια κουτάλα του γλυκού βόρωνα. Έπίσης, πριν κοιμησθήτε, αλείψετε το πρόσωπό σας με μια κρέμ όχι λιπαρή, από τις λεγόμενες «πείρες». Καθαρίζετε τέλος κάθε βράδυ το πρόσωπό σας με μια λούση, η οποία άααρεί το ήλιο.

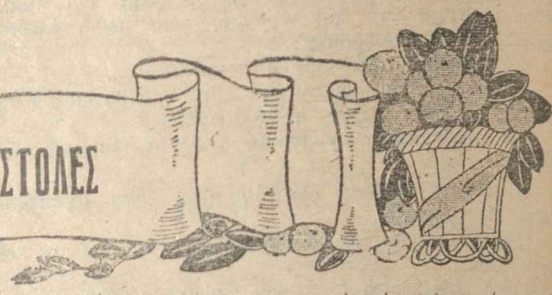
Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ο Ιππόκρης γτέ Σαίρ-Πρέ στην 'Ιουλία).

Α γαλημένη μου, Πόσο αλλοίως στο χαρακτήρα σε δυό μήνες μέσα!... Ούτε πολύ, ούτε λίγο, δυό μήνες έχουν περάσει από τότε που χωριστήκαμε, και σε ξανάβλεπα χθές διαφορετική πολύ... 'Αλλοιώτικη...

Σε ήξερα επιφυλακτική... Σοβαρή και μετρημένη... Και μ' αγαπούσες... 'Εννοώθες την άξια της αγάπης και τη θαυματουργή επίδρασή της σε όλες της ζωής μας τις εκδουλεύσεις και γι' αυτό φερνόσουν πάντα, σε μένα και στους άλλους, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του θεικού αυτού αοφήματος...

Μας ανέβιδες κοντά στο θρόνο του Θεού μας, η 'Αγάπη... Είνε μυστήριο, είναι μια επίσημη και κρυφή ιερουργία της ψυχής μας... Είναι κάτι τι που ξεχνάει και τους χειρότερους κακούργους...

Είνε το πόν στην γη μας, τη χαμηλή, την ταπεινή... Πώς κοινοίλασες την ιερή της έννοια, με την άφραστη επιπολαιότητά σου; 'Αλλάξες ριζικά, σου λέω... 'Οχι στο πρόσωπο και στο κορμί σου βέβαια... Τριαντάφυλλο δροσάτο, που μόλις ξαναοίγει, είναι το πρόσωπό σου... 'Κι αντιστάσει λυγρό με ξαγκαδιού νεοέλταδα, φαντάζει το κορμί σου... 'Όπως τ' άφησα από δυό μηνών, τέτοια και καλύτερα τ' ξαναβρίσκω...

Μά δεν πρόκειται γι' αυτά... Πρόκειται για την ψυχή σου... 'Εγινες θεοτέρλη... Φύλαξη... 'Επιπόλαιη... Και με τον κόσμο όλο, μ' και μαζί μου... Σοδεύεις με αφάνταστη σπατάλη πνεύμα, δεξιά κι' αριστερά, δίχως μέτρο και δίχως επιφύλαξη...

Η πολλές σου ξυπνάδες καταντούν μοιραία κονταμάρες και τα σπριτζάκια πειράγματά σου, στον έναν και στον άλλον, σου δημιουργούν έχθρας καινούργιους, γιατί τα ξεστομίζεις διασπέντα και παράκαιρα...

Και κείνο που περισσότερο με πειράζει και κυριολεκτικά με εκνευρίζει, είναι όταν μου λές πως μ' αγαπάς... Φαντάσσομαι το καιρό σου γι' αυτή στιγμή: Μου δοκίμασε αιώνια λατρεία και αγάπη με ένα ύψος τόσο πολύ επιπόλαιο και πρόσχαρο!...

Μου μιλάς γι' αγάπη με μια τέτοια ξεννοιασιά, σαν νάναι η αγάπη το πιο άσημαντο του κόσμου πράγμα!...

Πελάζω και την αλήθεια, αγαπημένη μου μαζί σου...

Πές μου... Πές μου, ελαφρόμυαλη και επιπόλαιη αγάπη μου, αυτή ήταν διη-βλη ή δίνα κι' η λατάρια σου γι' μένα;... Με τέτοιον τρόπο, παρ'ότι με τον Θεό, πο-νός και υποφέρει για λογαριασμό μου;...

Για τον χωρισμό μας;... Για τα εμπόδια που βρίσκει η αγάπη μας;... Περιμένα να σ' έβρισκα χλωμή και αδυνατισμένη. Περιμένα να-βρω μαύρους γύρους στα δόλγλυκα ματάκια σου και μια ή δυο ρυτίδες, σημείο συλλογής και στενωχίας, στο λείο, άσπρο μέτωπό σου... 'Ετσι φοβόμουν πως θα σ' έβρισκα, έπηρεασμένος απ' τα γράμματά σου...

— Ποιος τάγραφε αυτά, Θεέ μου;... Ποιος έχινε στα λόγια τους την αφάνταστη εκείνη πύρα και απελπισία που φαρμάκωνε την ψυχή μου και με φόβιζε για λογαριασμό σου; 'Η άγνοια με πόνιζε ως τα κόκαλα... Φοβόμουν... Φοβόμουν για σένα... Λαχταρούσα να τρέξω κοντά σου... Νά σε δω... Νά σου μιλήσω... Νά σ' ενοχλώ... Και να νοιώσω με την απειρη της 'Αγάπης ευτυχία... Νά γενοίμμε μαζί τις χαρές της δροσερής μας νεότητας και 'άλλά-ξουμε ατέλειωτα φίλοι... Φίλοι που να σφραγίζουν των καρδιών μας τη λαχτάρα και να σβύνουν μια γι' πάντα τα φαρμάκια του χωρισμού μας, που τόσο μάς βασάνισαν...

Τι άφελής που ήμουν όμως!... 'Ηρθε και σ' αντίκρισα, 'Ιουλία μου χρυσή, κι' αντί να χαρώ για την ολόδοξη φρεσκάδα του προσώπου σου, αντίθετα έμεινα βουδός απ' την απογοήτευσή... Με γελούσες... Έχλα την απόδειξη γεροισια-στη πως τα λόγια σου τα πλάνα ήταν μια ολοκάθαρη υποκρισία... Και μ' έρωξε σε έννοιες θλιβερές ή κατάστασι αυτή...

Αχ!... Πόσο νοσταλγώ τώρα την περασμένη εκείνη εποχή, που ένοιωθα μαλαμένα τα χλωμά σου μάγουλα, τη στιγμή που τα φιλού-σες... Πόσο διά ήμουν ήπιος κι' ευτυχισμένος τώρα, αν σ' έβλεπα να υποφέρεις, ν' αναστενάζεις λίγο και να πλανιέταις ανάμεσα στα δόλγλυ-κά σου μάτια ένας άγνός μελαγχολίας...

Θά ήσαν όλα τα φαινόμενα αυτά ή καλύτερη απόδειξη πως μ' α-

γαπάς ακόμα... Αυτά και μόνα έφταναν γι' να καθυστερούσαν την ταραγμένη μου ψυχή και να σβύσουν από μέσα της κάθε άμφοβία και κάθε υποψία... Να!...

Θά προτιμούσα και άρρωστη να σ' έβρισκα ακόμη, εξ' αιτίας της 'Αγάπης, και νάχνα στο προσκέφαλό σου δάκρυα θερμά, φιλότα-τες ισοκύλεις των μαλλιών σου... Θά φώναζε δολοχλήρη ή βασανισ-τη ύπαρξή σου, στην πονεμένη μου καρδιά, πως μ' αγαπούσες και μ' α-γαπάς τρελλά... Πώς σου ζόστιζε που ήμουν μακριά σου... Πες: δεν έβλεπες την ώρα να με ξαναφίξεις πάλι στη λαχταρισμένη αγα-λιά σου... Πώς είνε καλός ο κόσμος που προκάλεσε τον χωρισμό των μας... Πώς κοντά μου δεν θέλεις να τον ξαναβρεις, τον μαχηρό των μας... Πώς μόνο για μένα λές, όπως κι' έχω γι' σε μόνονά δω... Και πως μια που βρίσκομαι κοντά σου πάλι, τίποτε δεν σ' ενδιαφέρει, τίποτε τ' άσχετο με την αγάπη μας...

Κι' αντίς για νάβρω, όπως περιμένα απ' τ' απελπισμένα γράμματά σου, μια κατάστασι βίβερη, γεμάτη απ' τους πόνους της αγάπης, ήρθε και βρήκα γλέντια ξένοιαστα κι' άφροντισία καταληκτική...

Μά και το σπουδαιότερο απ' όλα, αυτό που με ξετρελλάνει από ή-πελπισία κι' αγανάκτηση, είναι το ότι διαπιστεύς σε μένα... Μοι φέ-ρεσαι σαν νάμουν άγνωστος και ξένος... Δεν μιλούσες να πετύχω απ' σένα, τόσες μέρες τώρα, ένα ραντεβού μαζί σου, μοναχικό κι' ιδιω-τερό... Πάντα τακτοποιείς τα πράγματα μ' έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να βρίσκονται μαζί σου φιλενάδες και ξαδέλφια σου...

Φοβάσαι πιά να μείνεις ολόμυαλη μαζί μου;... Σκέφου καλά, αγαπημένη μου... Αν νοιώθεις πόσο με προσβάλλεις;... Έκανα πο-τέ μου κάτι γι' α' έβλεω τώρα μια τόσο ή-σπληχνη και προσβλητική μου έμφύλαξη εκ-μέρους σου;

Πάντα δεν σε σεβάστηκα;... Πάντα δεν ήσταν σ' γι' μένα, το πιο αγαπημένο, το πιο ακριβό και το πιο λατρευτό, μ' και το πιο ή-ρο ό' αντιτίμωμο του κόσμου;... Και άξίζ-την προσβολή αυτή εκ' μέρους σου ή άφραστη λατρεία μου, μ' και μ' ό' πιο άφραστο δάκρυ σεβασμός μου απέναντί σου; Πονώ απάντα-στα, αγάπη μου απεριόριστη και βαθύτα-τη... Μήπως δεν έχω δική;... Μήπως παρ'ό-τι ήμουν;... Δεν το πιστεύω... Άρξει να το αντίληφθής και σ' αν σκεφθείς λιγάκι αυτά που έλ σου πω: 'Έγραφε γι' ταξίδια, ό' πατέ-ρας σου... Κι' αντίς ή αναχώρησή του να μ' άσχετο με σκεπτική ελευθερία γι' να βλεπώσαστε συχνά, αντίθετα κοντεύει να σ' χάσω ολότελα απ' τα μάτια μου... Μά κι' ε-γώ, άφαια και πού, κάτορθόνομ με χίλια βή-σανα και στενωχίες και τεχνάσματα επιδέξια, να σ' αντικρύσω λίγη, αδύνατο καταντάει να μείνουμε οι δυό μας κάπου γι' μια στιγμή με-νός... Πάντα θα σε συνοδεύουν αναλόσπαστες φιλενάδες ή ό' σπ-χλός κι' άνοστος ξαδέλφός σου!...

Κι' έτσι, μοιραίως και τυχαίως, ξαναγυρίζουμε γοργά στα παλμα-μας βάσανα και στις παλές μας έννοιες και στην παλιά εκείνη και στενωχία εποχή... Στην απελπιστική εκείνη εποχή που τριμάμα-ν' αντικυροστοίμμε λίγο, που δοκούσαμε να βρεθούμε ένα λεπτό πο-χό, μ' και που δύσκολα το καταφέρναμε, έμποδισμένοι απ' τους άδω-ρους που μας τριγύριζαν με τις ενοχλητικές και φιλόποτες ματιές τους... 'Ασφαλώς, αγαπημένη μου... Είνε γεγονός πιά πως ξανα-γυρίζουμε συχνά-συχά στην κολασμένη εποχή εκείνη... Μά με μια δια-φορά όμως, δυσάρεστη και ριζική: Μ' τη διαφορά πως τότε π-κρυαζόσασταν μ' απελπισίον για την κατάσταση αυτή, ενώ τ' ώρα ν-νύχης σου τη ζητάς, μονάχη σου την προκαλείς και φαίνεται πως σπ-άρεσαι!... Να!... Φαίνεται πως σου άρέσει ή κατάσταση αυτή και την επιζητείς με κάθε τρόπο, χωρίς να σκέπτεσαι καθόλου πως αν έ-λαζαν τόσο πολύ τα δικά σου τα αισθήματα απέναντί μου, τα δικά μου όμως έμειναν ολοκληρωτικά τ' ίδια απέναντί σου... Και μάλιστα εν-νύμωσιν ακόμα πιο πολύ, και όσο περισσότερο διαβάζω γι' σένα, τόσο περισσότερο πονώ με τ' άκατανόητα κι' επιπόλαια αυτά καμώματά σου...

Μά μήπως νόμιμες, έπ' τέλους, ότι μπορεί να διαρκέσει ή κατάστα-σι αυτή όσο ε'όν θελήσεις;... Μήπως νόμιμες ότι μπορεί ε'π' άπαιρη-νά στεροφείν το κόσμο τις χαρές με το ν' α' αγαπώ δίχως να μ' α-γαπάς;... Πρέπει έ'όν, με την πέτρινη κι' άταίσθητη καρδιά σου, να όμορφύνεις πάντα κι' έχω να λιώνω και να με τρώει το μαρτύριο λατρεύω αγιάτρευτα την πιο άσπληνη κι' επιπόλαια γυναίκα!... Μή-πως νόμιμες πως ε'ά μπορείς να καμαρώνω από μακριά τις δροσερές

Η ΜΕΓΑΛΟΦΥΨΑ ΚΑΙ Η... ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΕΣ ΤΗΣ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(Συνήθειες, αδυναμίες, εξωφρενισμοί, ψυχώσεις, κτλ. κτλ.)

μόνο ποτό που προκαλούσε, που ξυπνούσε τον ποιητικό του όιστρο και τον έκανε να γράφει τα μουσικώτατα ποιήματά του.

Λένε σχετικώς, ότι ύστερα από μερικά ποτηράκια αφέντη, ό Βερλαίν γινόταν άλλος άνθρωπος. Τα μάτια του παίρναν μια παρά-ξηση λάμψη, το πρόσωπό του φωτιζόταν και γελούσε πρόσχαρο, κα-ταλαμιδωνόταν από πυρετό τρέλλας, ξεφώνιζε χαρούμενα, χειροκρο-τούσε και τέλος έπεφτε σ' ένα νευρικό γρήγορο γράψιμο, γεμίζοντας τα φύλλα του χαρτιού με στίχους.

Αντιθέτως προς τους προαναφερθέντας ποιητές, ό Βίκτωρ Ούγ-κώ ήταν τακτικός στη δουλειά του.

Ο Ούγκώ σκρινωνόταν το πρωί στις πέντε με ξεκουρασμένο και διανύκτατο μυαλό και μετά το λουτρό του, άμέσως άρχιζε να γρά-φει όρθιος μπροστά σ' ένα ψηλό γραφείο που είχε τοποθετήσει επί-τηδες μέσα στον κοιτώνα του, δίπλα στο μεγάλο φωτεινό παράθυρο που έβλεπε προς έναν δεντροφυτευμένο κήπο. Ο συγγραφέας των «Αθλίων» μεταχειριζόταν χαρτί μεγάλου σχήματος και πένα από φτερό λευκής χήνας, έγραφε δέ τακτικά τέσσερα τετράστιχα περ-που την ημέρα και δυό σελίδες μυθιστορήματος.

Ο διάσημος φυσιοδίφης Μπυφόν σκρινωνόταν επίσης πολύ πρωί, στις πέντε, κι' άφού έκανε μερικές βόλτες στον κήπο του, κατευθι-νόταν κατόπιν στο σπουδαστήριό του κι' εκεί άρχιζε να ύπαγορεύει στον γραμματέα του, επί ώρες ολόκληρες. Η δουλειά σταματούσε το μεσημέρι, γι' να επαναληφθής πάλι το απόγευμα.

Ο Γκαίτε αφιέρωνε στη δημιουργική του εργασία τις πρωινές ώρες, όταν το μυαλό είναι φρέσκο και ξεκούραστο.

Ο 'Αγγλος μυθιστοριογράφος Ντίκενς, έγραφε τακτικά τρεις σελίδες την ημέρα. Είχε δέ τόση τάξη στη δουλειά του, ώστε ό κό-σμος να χαλούσε γύρω του, ν' άνετροπέτο το σύμπαν, αυτός θά-γραφε τις τρεις σελίδες του, καλές ή κακές, αδιάφορο.

Ο 'Όφμαν πάλι είχε την περιεργή συνήθεια, κατά το διάστημα της εργασίας του, να τρώγει ή να πίνει κάτι ανάλογο με... το θέμα που τον άπασχολούσε! «Δεν θά μπορούσα, έλεγε, να φαντασθώ ή να περιγράψω, κατά τον δικό μου τρόπο, τη σκηνογραφία ενός περι-βολιού ή την ψυχολογία της κόρης του περιβολάρη, αν δεν έτρωγα ένα ώραίο πορτοκάλι ή αν δεν έπινα τον χυμό δυό-τριών λεμονιών».

Τα λεμόνια άρεσαν στον 'Όφμαν υπερβολικά, χωρίς να περιφρονη-έννοείται, και τ' άλλα φρούτα. 'Ακόμα τρελλανόταν γι' τα δυνατό ήδύτητα. Μέσα στο γραφείο του, τέλος, διατηρούσε πάντοτε τρέσχα λουλούδια του άγρου και κλαδιά φιλύρας ή μισού.

Θέλετε τώρα να μάθετε και μια ιδιοτροπία του δικού μας μεγάλου δημοσιογράφου Βλασίου Γαβριηλίδου;

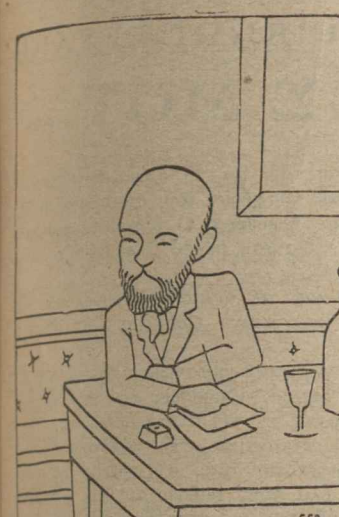
Ο Γαβριηλίδης λοιπόν έγραφε τα έρ-θρα του πάνω σ' ό' όποιον χαρτί τύχα-νε μπροστά του! Στο πίσω μέρος χρησι-μοποιημένων φακέλων, σε στρατσάκια, σε μικρά χαρτάκια, σε λογι-λογής λου-ρίδες χαρτιού. Κι' όμως τ' άρθρα του α-τά ήσαν ήπτεροτα, άφραστα, μοναδικά στο είδος τους.

Αυτές είνε ή περιεργές ιδιοτροπίες των συγγραφέων. Άλλα εκείνο που κάνει τους μεγάλους συγγραφείς, δεν είνε καθόλου βέβαια ή ιδιοτροπία και ή διάφορη συ-νήθειές των. Είνε το ταλέντο. Μπορεί να πίνει κανείς τόνους αφέντι. Ποτέ δεν θά γινεί Βερλαίν. Γιατί, όπως το λέμε άλλω-στε και στη σελίδα του Κάροτ Ποστάλ, γι' να γράφει ένα τέλειο ποίημα ή έ'να τέλειο πεζογράφημα, χρειάζεται ιδιοφυΐα. Ταλάν. Και μορφασί έ'π' πλέον. Και δου-λειά εθισμένη. Πάνω όμως απ' όλα, ταλέντο και πάλι ταλέντο.

ΑΚΟΥΑΡΕΛΑ

Μπορά δροσάτη του Μαγού με το τρελλό (χαλάει, είν' ή βροχή σου χάδεμα κι' ή άστρα-τή σου γάτι.

Και τα λευκά σπιτόκουκα στον έ'μο για (λόν έ'μο, ό Μάης μ' ένα ουράνιο τ' στεφανώνει τάξο. Η. ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Ο Πάλ Βερλαίν έγραφε τους μου-σικώτους στίχους του πίνοντας ά-φρον αφέντι...

καταπληκτική μαγιά με το αφέντι, που τον υποδοχότανε βέβαια στην έλπισή, μ' και τον ώδηγησε καλώς στον τάφο πολύ σύντομα.

Ο 'Αλέξανδρος Δουμάς υιός, ένοιωσε κέφι γι' γράψιμο, όταν άφου να παίξουν πάλι. Γι' αυτό είχε φροντίσει να ύπάρχει στο έλαιο από το γραφείο του δωμάτιο ένα πιάτο, στο όποιο καθόταν και καί πού ή σφύγγος του κι' έτρωγε μερικά υποβλητικά κομμάτια, κι' οι τον έμψην.

Ο ποιητής Ζερρά ντέ Νερβάλ σημείωνε πάντα με μολύβι, όπου-δήποτε κι' αν άναθόταν, τις σκέψεις που του έρχόντουσαν στο μυαλό και σε διάφορα στρατσάκια, τα όποια έχανε κατόπιν στις τσέ-τες του.

Όταν λοιπόν έπρόκειτο να γράφει κανένα άρθρο ή καμιά έπι-φύλαξη, έτρεχε στο τυπογραφείο, άδειάζε τις τσέτες του, έβγαζε τα χίλια-δυό στρατσάκια με τις σημειώσεις του, άνακατεμμένα κι' αυτά μ' ένα σωρό άλλα μικροπράγματα, πεννίτσες, σουπόχαρτα, κερπιά, σπάγγους, τριμμάτια φουμού κι' κάνοντας μια γενική εκ-καθάριση, έσπριζέ τις σημειώσεις του κι' επί τη βίβση αυτών άρχιζε πάλι να γράφει γρήγορα, άπορόσκοπα και χωρίς καμιά διακοπή.

Ο πιο κλασικός όμως τύπος άταξίας και μισοεμισμού, ήταν ά-μφως ό γλυκιάτος ποιητής Παύλος Βερλαίν, ό όποιος έγραφε τα ποιήματά του εν παντί τόπω και χρόνως: στο καφενείο, στην καφέ, στο πάρκο, στο δρόμο, το πρωί, το βράδυ, τα μεσάνυχτα, το μεσημέρι, ύποτε κι' όπου του έρχόταν ή όρεξη.

Το περισσότερο του όμως και τ' καλύτερά του ποιήματα, τάγρα-φε ή Βερλαίν μέσα στο καφενείο, π-ντως αφέντι. Το πάθος του προς το ποτό αυτό ήταν τόσο δυνατό, ώστε τον ώδηγρε στον άλκοολισμό και τέλος στο θάνατο. Μά ήσαν γι' το Βερλαίν τό-σο μαρκές, έχω ό κατάχλωμος και καμμένος; Κι' ότι είνε δυνατόν τα μάτια μου να γλαφώσουν με λαμαργία, βροχίας κίχλη, που ήσαν άλλοτε δικά μου, είνε τώρα με κρατούν σε απόστασι στρατι, δίχως άφορη κι' ατρία;

Βγάλε απ' το νού σου, τρυφερή και παλιά μου αγάπη, 'Ας παύσεις, αν ύπο-πνισμα, σταμάτησε, όσο είνε καυτός ά-κατα, το άπυλόγιστο αυτό και επανέ-λυντο παγκόσμιο του. Τυραννίστηκα γι' ό-σο που πιά από δυό μήνες και πού φά-ρμακα των δυό αυτών μηνών μου βέβαια τον δυό αυτών μηνών έπληννα από αιδώνων. Είνε αδύναμες, τρελλές μου 'Ιουλία, ή πλάτες και οι ό-νι μου γι' το τεράστιο αυτό φροτίο. Μ' έκοσμάει και στενή προσπάθεια γι' καμιά έκταξη, με τρέξε γρήγορα και γρήγορα, με, όσο μάς παίρνει ό καυρός, να νά το βγάλω απ' τη ράχη μου. 'Αλλάς, πρόσζε, 'Ιουλία, πρόσζε-α ή άναμμένη μου... 'Αλλοιώς το βά-ρος το τεράστιο θά με τσακίσει γρήγορα. Μά πόν με τσακίσει, 'Ιουλία μου, φας μου ματάν μου και χαρά της ψυχής σου; Προσζε! θά πετύχω πόνιν σβίσω, σβίσω κι' ε'όν μαζί μου!

Ο Βίκτωρ Ούγκώ έγραφε όρθιος στο γραφείο του...

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΕΙΔΑΜΕ στο προηγούμενο φύλλο, πώς, έπειτα από ένα οικογενειακό συμβούλιο, αποφασίστηκε να γίνει ηθοποιός η δεκατετραετής Σάρα Μπερνάρ, παρ' όλη την αντίσταση της ίδιας, η οποία ήθελε να γίνει καλόγρια, και πώς η μητέρα της, γιά να την φέρει σε πρώτη επαφή με το θέατρο, αποφάσισε να την πάει το ίδιο βράδυ στη «Γαλλική Κομωδία».

Μετά το δείπνο —συνεχίζει η μεγάλη καλλιτέχνης— πήγαμε όλοι μέσα σ' ένα άμαξι: η μαμά, ο νονός μου, η δασκάλα μου δις ντε Μπραμπέντερ κ' εγώ.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, ανεβήκαμε στο προσκήνιο της «Γαλλικής Κομωδίας», πάτησα, χωρίς να το θέλω, το πόδι μου πάνω στην κεφαλή του νονού μου, ο οποίος γύρισε προς το μέρος μου και μου φώναξε: «Μικρή ήλιθια». Τραβήχτηκα φοβισμένη πίσω, μά πηγα κ' έπεσα στην κοιλιά ενός ηλικιωμένου ανθρώπου, ο οποίος με έπιασε απότομα.

Έτσι, με καλώς οίονους, έκανα την πρώτη είσοδό μου στο θέατρο.

Ήμουν εξαιρετικά φοβισμένη και ταραγμένη και μόνο όταν εγκαταστάθηκα στο θεωρείο μας, ένοιωσα τον εαυτό μου εν ασφαλεία.

Σε λίγο η αuliα σπρώχτηκε. Λίγο έλειψε να λιποθυμώσώ —κείνη τη στιγμή, γιατί διασώθηκαν—, ότι στην πραγματικότητα σπρωκτώνται η αuliα της ζωής μου.

Αισθανόμουν, ότι η στήλη των σπινθηρών —έκαιαν έκανο το βράδυ το «Βρετανικό»— θα γινότουσαν το παλάτι μου κ' ότι τα σανίδια της σκηνής θα λύγισαν κάποτε από το ανάλαφρο βάρος μου.

Δεν έβλεπα, ούτε άκουγα τίποτε απ' το έργο που παίζονταν. Ήμουν μακριά, πολύ μακριά, στο μοναστήρι των καλογρηών, που είχα σπουδάσει κ' όπου τόσο λαχταρούσα να ξαναγυρίσω.

Όταν η αuliα έπεσε, ο νονός μου με φώτισε:

— Έ ε λοιπόν, τί λές;

Μά εγώ δεν τώ άπάντησα τίποτε.

Τότε εκείνος με τό χέρι του απαλά γύρισε το κεφάλι μου προς το μέρος του κ' είδε πώς έκαιγα με δάκρυα βαριά που κυλούσαν άργά στα μάγουλά μου, μ' αυτά τα σιωπηλά δάκρυα που δεν συνοδεύονται από λυγμούς και που δεν ύπάρχει ελπίδα να στεγνώσουν ποτέ.

Ο νονός μου ύψωσε τους ώμους του και βγήκε απ' το θεωρείο, χτυπώντας δυνατά την πόρτα. Η μητέρα μου, νευριασμένη κ' αυτή, έκανε πώς δεν με πρόσεχε και κύτταζε με τό λορ-νόν της κάτω στην πλατεία. Τότε η δις Μπραμπέντερ μου έδωσε το μαντήλι της, γιατί το δωά μου είχε πέσει και δεν τολμούσα να το σηκώσω.

Σε λίγο η αuliα σπρώχτηκε πάλι, γιά να παχθώ το δεύτερο έργο του προγράμματος, ο «Αμφοτρίων». Έκανα κάθε προσπάθεια να τον παρακολουθήσω, θέλοντας έτσι να φανώ εύγλωττη στη δασκάλα μου, που ήταν τόσο γλυκιά, τόσο καλή.

Μά δεν θυμάμαι πιά παρά ένα μόνο πράγμα: ότι τα παθήματα της Άλκιμης με συγκίνησαν τόσο, ώστε ξεσπασα έξω από τα δυνάτοδς λυγμούς, τόσο, ώστε όλοι οι θεαταί γύρισαν και κύτταζαν προς τό θεωρείο μας, χαμογελώντας.

Τότε η μητέρα μου, έξοργισμένη με τη γελοιοποίησή μας, με πήρε κ' έφώναξε μαζί με τη δασκάλα μου, άφίνοντας στο θέατρο τό νονό μου, ο οποίος μουρούριζε μαγιασμένος:

— Στείλτε την στο μοναστήρι!... Κι' άς μείνει εκεί γιά όλη της τη ζωή... Θεέ μου, τί ήλιθιο αυτό τό παιδί!

ΙΔ'

Αυτό ήταν τό ντεμπούτο της καλλιτεχνικής μου σταδιοδρομίας.

Αυτό ήταν τό ντεμπούτο της καλλιτεχνικής μου σταδιοδρομίας.

Παρ' όλ' αυτά, από τήν άλλη μέρα άρχισα να παίρνω τά πρώτα μάτια κάπως στο σοβαρά.

Όλοι οι συγγενείς μου μου χάριζαν τώρα βιβλία με θεατρικά άριστοειρήματα: Ραβάντα, Κορνέλιο, Μολιέρο, Καζιμίρ, Ντελβίν, κτλ., κτλ.

Εγώ τά άνοιγα, τά ξεφύλλιζα και μη καταλαβαίνοντας τίποτα τά έβλεπα πάλι γιά να ξαναδιαβάσω τό Λαφοντάν, τον οποίο άπορούσα με πάθος. Ήξερα άπ' έξω όλους τους μύθους του και με άπ' τις μεγαλύτερες χαρές μου ήταν να στοιχηματίζω σχετικάς με τό νονό μου ή με τον κ. Μεντιέ, ο οποίος ήταν έξαιρετικά μορφομένος. Τους έλεγα δηλαδή τόν τελευταίο στίχο από έναν οιονόμω μύθο, απαγγέλλοντας τους στίχους του απ' τό τέλος. Τις περισσότερες δέ φορές έκέρδιζα τό στοιχημά μου.

Κατά τό βράδυ, ήθε ένα σημείωμα της θείας μου Ρόζας, ή οποία μάς είδοποιούσε, ότι ο κ. Ώμπέρ που ήταν τότε διευθυντής του Κονσερβατορίου, θα μάς δεχόταν τήν άλλη μέρα, στις ένναι ή προί, γιά να κανονίσουμε τά της είσοδού μου στο ίδρυμά του.

Έκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκα καθόλου. Άντιστοιχίζα, φρόβι μου κ' έπλεα στον ιδρώτα μου. Τέλος, ή άτελειότητα αυτή νότα πέτασε και ξημέρωσε.

Η μητέρα μου μ' έστειλε στο Κονσερβατοριά μαζί με την κ. Γκεράρ. Έκει, ο κ. Ώμπέρ, στον οποίο είχε μιλήσει σχετικάς δούξ ντε Μορνύ, μάς δέχτη μ' εγκαρδιότητα. Τό λεπτό του κεφάλι με τό λευκό μαλλιά και τό φιλικό του πρόσωπο, μέσ' στο άσπρό έλαμπαν δυό υπέροχα μαύρα μάτια, ή μελωδικότης της φωνής του, τό ευγενικό του παρουσιαστικό, ή δόξα του δωματίου του, όλ' αυτά, έξασπασαν μεγάλη έντύπωση σέ μένα.

Ούτε καν τολμούσα ν' άπαντήσω στίς ερωτήσεις. Τότε εκείνος μ' έβλεε να κινήσω κοντά του και με φώτισε με γλυκύτητα:

— Άγαπάτε πολύ τό θέατρο;

— Ό! καθόλου, κύριε! τά άπάντησα.

Η άπεροδοκίηση αυτή άπάντησής μου τόν άφισε κατάληκτο.

Ύψωσε κατόπιν τά βαρέα του βλέφαρα προς την κ. Γκεράρ, κυττάζοντάς την έρωτηματικά.

Ναι, τώ ελεε τότε κείνη. Δεν άγαπάει τό θέατρο, μά ούτε και νά παντρευτή έλεει. Έτσι όμως θά μείνη χωρίς περιουσία, γιατί ο πατέρας της της άφησε 100.000 φράγκα, τά οποία μόνο κατά τήν ημέρα τού γάμου της θα έχη δικαίωμα ν' άγγίξη. Πά αυτό ή μητέρα της θέλει να τής έξασφαλίσει τό μέλλον.

Της, κάνοντάς την ήθοποιό. Μά ή μικρούλα θα προτιμούσε να γίνει μοναχή...

Τότε ο κ. Ώμπέρ μου ελεε άργά:

— Αυτό δεν ελεε έπαγγελία, παιδί μου. Πόσους χρόνους έλσα; — Δεκαεσσάρων και μισό, άπάντησε ή κ. Γκεράρ.

— Όχι! φώναξα εγώ. Είμαι δεκατέντε!

Ο κ. Ώμπέρ άρχισε να γέλλει και μου ελεε:

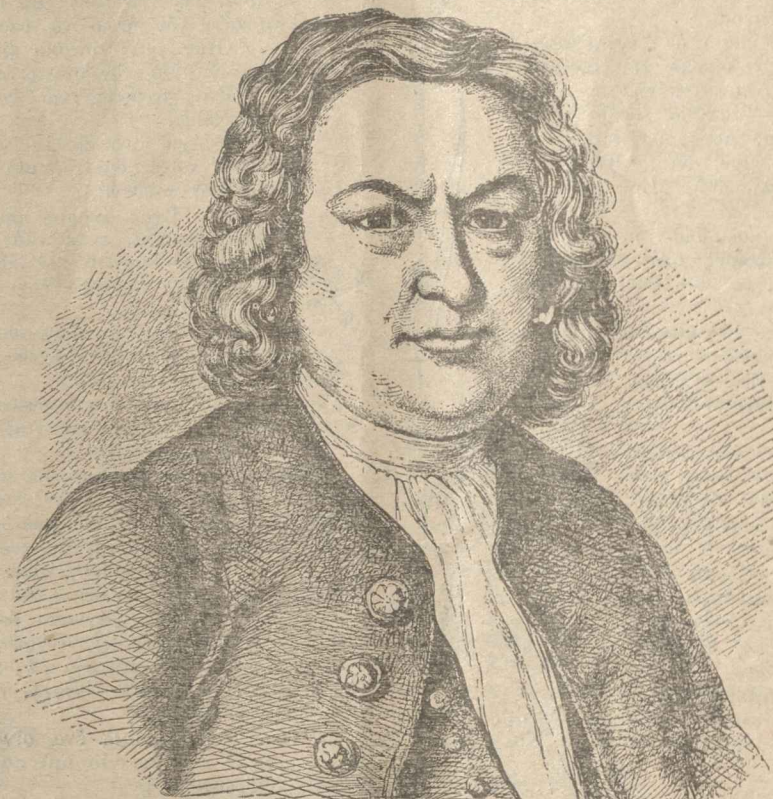
— Όταν θά γίνης είκοσι χρόνων, θα κρύβης τά χρόνια σου και δεν θα τά μεγαλώνης, όπως τώρα.

Έπειτα, κρινώντας, ότι ή έπιστολή μας παρετεινέτο, σπρώχτηκα. Καθώς άκούω, ελεε στην κ. Γκεράρ, ή μητέρα αυτής της μικρούλας, ελεε μαζί απ' τις άρρωστες γυναίκες τού Παρισιού.

— Ό! ελεε πραγματικά πολύ άρρωστα, ελεε ή κ. Γκεράρ.

Νά της εκφράσετε τή θλίψη μου γιατί δεν τήν είδα και τίς ευχαριστίες μου, γιατί τήν άντικαταστήσατε τόσο έπιτυχώς σέ εμάς. Καί φίλησε τό χέρι της κ. Γκεράρ, ή οποία κακίχθηκε έλαφρά.

Τή σύζητησι αυτή την άποτίνασα εδω, έτσι άκριβώς όπως ή

Ο διάσημος Γερμανός μουσουργός Σεβαστιανός Μπάχ. (Πορτραίτο του Λόρενς).

ΚΑΙ ΟΛΗΓΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΘΕΟΜΗΝΙΑ ΤΩΝ... ΚΟΥΝΕΛΙΩΝ

Όπως ξέρετε βέβαια, όταν ο λαός θέλει να χαρακτηρίσει μια γυναίκα ως πολύτιμη, τή λέει «κουνέλα». Και πραγματικά, ή γυναικίς τού κουνελιού ελεε καταπληκτική. Τό κουνέλι άρχίζει να γεννά από τήν ηλικία των 6 μηνών και κάνει 7 τοκετούς τό χρόνο με 1 ή 12 ή και περισσότερα κουνελάρια στην κάθε γέννα.

Τολογίζεται πώς ένα ζευγάρι κουνελιών, όταν άρεθεί έλευθερο να πολλαπλασιάζει από έννοιούς δρους, μέσα σε τέσσερα χρόνια μπορεί να δημιουργήσει τήν πολυπληθέστερη οικογένεια τού κόσμου, να φτάση δηλαδή στον άριθμό τού ενός εκατομμυρίου πεντακοσίων χιλιάδων μελών!...

Τό κουνέλι όμως έχει ν' άνταναίστη πρός όλους τούς κινδύνους και πώς έχθρους που τό τρυφούν και δεν έχει τίποτ' άλλο ν' άνταναίστη στον άγώνα της ζωής γιά τήν επάρχτησή του, παρά μονάχα αυτή τήν μοναδική, τήν καταπληκτική πολυτοκία του.

Κάποτε ελεαν μεταφέρει στην Αυστραλία λίγα ζεύγη διαλεκτών κουνελιών, τά οποία, έπειδή βρήκαν τούς έδαφικούς και κλιματολογικούς παρόντες έξαιρετικούς γιά τήν άνάπτυξή τους, πολλαπλασίασαν, μέσα σε λίγο διάστημα, σε τρομαχτικό βαθμό.

Κατέλαβαν έτσι μια πολύ μεγάλη έκταση της ύπαιθρου και καταστράφηκαν άπληνη θεαματικά, καταστρέφοντας τά γεωργικά προϊόντα και άφαιρώντας κάθε φυτό, δέντρο, χλωροαία.

Οι χωρικοί κινηρόσαν τά φοβερά τρομακτικά στους δρόμους και στή χωράρα, με τρυφένια, με έλα με πέρες, άβινες και σούβλες, αλλά σπαθιά και μαχαίρες! Χρησιμοποιούσαν ακόμα και κανονικά σπαθιά γιά τήν καταπολέμηση των διαρκούντων συμμαχία από τό προί ός τό θάλα, αλλά τό κακό δεν μπόρεσε να περιοσθή.

Τέλος έπρεα από πολλές έν-αίσεις των κατοίκων στην κυ-βέρνηση, φησίστηκε ένας ειδι-κός νόμος και εστάλη στην... κουνελική επαρχία όλόκληρο έλας καταπολεμικό συνεργείο, τό οποίο έξόντωσε με πολλούς κόπους τις χιλιάδες των κουνελιών. Άντιφύεται μάλιστα, ότι ή κουνελική συμμαχία νά έπέμ-βει στον άγώνα αυτόν, ύστερα από καί σχετική σύμβασι πούνα-με με τούς κατοίκους. Κατά τή σύμβαση αυτή, τό δικαίωμα της παρανομίας των κουνελιών σε κατό κράς και τού έμπορίου τού κρέατος αυτού τό ανέλαβανε άποκαταστή τό κράτος.

Τόν άλλο χρόνο όμως, κάποιος ιδιώτης έάνησε άγωγή κατά τού κράτους, ζητώντας τεραστίαν άποζημίωση, ός ιδιοκτήτης... των πρώτων ζευγαριών των κουνελιών, τά οποία έθανατώθησαν. Άλλά κ' α χωρικοί έκαναν άγωγή έναντίον τού ιδιώτου αυτού και τού κράτους, τά μεγάλες άποζημιώσεις γιά τά προϊόντα τους που άφανή-στησαν! Κ' ή δυό δίως αυτές ύποθέσεις ούδέποτε έξεδικάσθησαν.

Ναι, τώ ελεε τότε κείνη. Δεν άγαπάει τό θέατρο, μά ούτε και νά παντρευτή έλεει. Έτσι όμως θά μείνη χωρίς περιουσία, γιατί ο πατέρας της της άφησε 100.000 φράγκα, τά οποία μόνο κατά τήν ημέρα τού γάμου της θα έχη δικαίωμα ν' άγγίξη. Πά αυτό ή μητέρα της θέλει να τής έξασφαλίσει τό μέλλον.

Της, κάνοντάς την ήθοποιό. Μά ή μικρούλα θα προτιμούσε να γίνει μοναχή...

Τότε ο κ. Ώμπέρ μου ελεε άργά:

— Αυτό δεν ελεε έπαγγελία, παιδί μου. Πόσους χρόνους έλσα; — Δεκαεσσάρων και μισό, άπάντησε ή κ. Γκεράρ.

— Όχι! φώναξα εγώ. Είμαι δεκατέντε!

Ο κ. Ώμπέρ άρχισε να γέλλει και μου ελεε:

— Όταν θά γίνης είκοσι χρόνων, θα κρύβης τά χρόνια σου και δεν θα τά μεγαλώνης, όπως τώρα.

Έπειτα, κρινώντας, ότι ή έπιστολή μας παρετεινέτο, σπρώχτηκα. Καθώς άκούω, ελεε στην κ. Γκεράρ, ή μητέρα αυτής της μικρούλας, ελεε μαζί απ' τις άρρωστες γυναίκες τού Παρισιού.

— Ό! ελεε πραγματικά πολύ άρρωστα, ελεε ή κ. Γκεράρ.

Νά της εκφράσετε τή θλίψη μου γιατί δεν τήν είδα και τίς ευχαριστίες μου, γιατί τήν άντικαταστήσατε τόσο έπιτυχώς σέ εμάς. Καί φίλησε τό χέρι της κ. Γκεράρ, ή οποία κακίχθηκε έλαφρά.

Τή σύζητησι αυτή την άποτίνασα εδω, έτσι άκριβώς όπως ή

Καί ποσάντων, ψηφίστηκε ο κ. Ώμπέρ, σπύθοντας προς έμέ-να, μιν άφινε τον εαυτό σου να παχύνει σαν αυτή τή μεγάλη κόλα. Τό πώς ελεε ο έχθρος της γυναικας και της καλλιτέχνης.

Κατέβηκα κάτω κάπως έκπληκτος και τρομαγμένη και κατ' όλη τή διάρκεια της διαδρομής με τ' άμάξι που μάς μετέφερε στο σπίτι.

Στό σπίτι ή κ. Γκεράρ διηγήθηκε τά καθέκαστα στη μαμά μου, ή οποία, χωρίς να τήν άφήσει να τελειώσει, της

— Όρα!... Όρα!... — έφώναξε... ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συ-νέχεια.

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΙΛΜΕΡ

(Σκιαγραφία του Ντυτενχόφερ).

καλέση έναν γιατρό. Έγραψε μάλιστα και τώ έδωσε γιά τό γιατρό αυτόν μια έπιστολή, στην οποία τόν παρακάλει να στείλση τό καλύτερο.

Τή στιγμή όμως που ο διαπρότης ήταν έτοιμος ν' άναχωρήσει, ή κατάστασι της λαδής καλύτερεσε ξαφνικά. Τότε ο λόρδος, ο οποίος φημιζόταν γιά τήν άρρηματία του, πώς απ' τόν ύπνο στην έπιστολή και τήν συμπήρωσε ως έξης: «Έπειδή ή σύζυγός μου ελεε καλύτερα, δεν ελεε άνάγκη να έλθετε!...»

Κατόπιν τήν έδωσε στον ύπνυρτο, ο οποίος άνεχώρησε καλώς-ζώντας....

Όταν ο Έρρίκος Δ', ο οποίος ήταν άρρωστος γιά τή μεταο-φροσίνη του και τήν άπλόητα των πόνων του, πέτασε κάποτε απ' τήν Άμενη, ο δήμαρχος της πόλεως θεωρήσε καθήκον τού να τόν ύποδεχθή έπίσημος και να τόν προσφωνήσει.

— Ω σέ, βασιλέ, άρχισε να τώ λέει, πολύ μεγάλε, πολύ άγαθέ, πολύ μετρίφρον, πολύ γενναίοδωρε...

— Πρόσθεσε καί... έπαιν ήτοιμασμένε, άφού έχω τήν ύπομνην νά τ' άκούω όλ' αυτά! τόν διέκρινε ο βασιλέας.

Μιά μέρα, επί της βασιλείας τού παριφρού γιά τή σκληρότητά του Τόλκου της Ρωσίας Παύλου τού Α', ένας στρατώτης μετα-γυμνισε κατά διαταγήν του άπαθρόντος, μια κάπια άσηματα ύ-πηρεσιακά παρλατωμά του, άρχισε να σπύλαξη:

— Α! καταρριμμένη παρλατωμά! Καταρριμμένη παρλατωμά! «Φαλακρός» άπελάτιζε από τούς άγκυρούς τού ο Τόλκος, ο οποίος μόλις άκούσε αυτό, έκανε έξω φρενών απ' τό θρόνο του.

Διάταξε λοιπόν να τρυφερωθή άμέσως ο στρατώτης γιά τήν ά-σθένειά του, Συγγνώμη δέ έθηκε. Ένα φίλαιο, διά τού οποίου άπαθρόνεσε έπ' αλλη θανάτω, να άναρ-ρουν οι ύπνυρτοι τού, σέ έξης τις λέξεις: «Φαλακρός και φαλακρός»!

A circular illustration showing a person from the back, sitting at a desk and writing on a piece of paper. The person has short, wavy hair and is wearing a dark, textured garment. The desk is cluttered with papers and books. The entire scene is enclosed within a circular frame with decorative elements at the top and bottom.

ΤΗΛ. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ "ΠΙΣΤΟΤΡΑΠ,"

Αφαιρέσατε τῆς τριχέως τῆς μασχάλης τὴν χνούδια τοῦ ἔχει πολλὰ τὰ χεῖλη, τὰ μάγουλα!

ΑΥΤΟ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΝ

«Ἡ ἀποτριχωτική κρέμα EPILOSAN πρέπει σήμερον νὰ εἶνε τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας κάθε κοκέττας κυρίας».

ΣΤΕΛΛΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

«Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι τὸ EPILOSAN δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ *houldoir* κάθε κοκέττας κυρίας».

ΜΑΡΙΚΑ ΝΕΖΕΒ

«Ἡ ἀφαίρεσις τῶν τριχῶν τῆς μασχάλης εἶνε σήμερον ζήτημα ὑγιεινῆς καὶ καλῆς ἐμφάνισως. Καὶ τὰ δύο ἐπιτυγχάνονται μετὰ τὴν κρέμα EPILOSAN».

ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΗ

«Ἡ κρέμα EPILOSAN εἶνε τελείως ἀποτελεσματική».

ΑΛΙΚΗ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

«Χρησιμοποιῶ μόνον τὴν κρέμα EPILOSAN καὶ εἶμαι τελείως ἐνθουσιασμένη».

ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Εἶνε ἐντελῶς ἀντικαθητικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς μίαν ὡραίαν γυναῖκα μετὰ τριχὰς ὑπὸ τὰς μασχάλας ἢ στὰ πόδια, μετὰ χνούδια στὰ μάγουλα ἢ στὸ ἄνω χεῖλος! Ἐκτὸς τούτου, αἱ τριχὲς εἰς τὰ ἄνω σημεῖα, εἶνε ἐστία μικροβίων καὶ δερματικῶν παθήσεων, προκαλουμένων διὰ τοῦ ιδρώτος.

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, καμμία γυναῖκα εἰς τὴν Εὐρώπῃν δὲν διατηρεῖ πλέον τὰς περιττὰς αὐτὰς τριχὰς. Ἀποτριχώνεται τακτικά, τοῦλάχιστον ἀπὸ τῆς ἐδόμαδος μετὰ τὴν νέαν ἐπιστημονικὴν κρέμαν

ΕΠΙΛΟΣΑΝ-ΕΠΙΛΟΖΑΝ

Ἐὰν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει ἀκόμα διαδοθεῖ πολὺ ἡ ἀποτριχώσις, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι καμμία σχεδὸν κυρία δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ἀποτριχωτικά μέσα: (ἀηδεῖς σκόναι, δῆθεν «ἀρωματικαὶ κρέμαι», ἐπικίνδυνον ξυράφι). Μετὰ τὴν νέαν ὅμως ἐπιστημονικὴν κρέμαν ΕΠΙΛΟΖΑΝ ἡ κάθε γυναῖκα θὰ εὕρῃ ἐκείνο ποῦ τῆς χρειάζεται. Διότι τὸ ΕΠΙΛΟΖΑΝ παρεσκευάσθη μετὰ προηγουμένην μελέτην τῶν μειονεκτημάτων τῶν ἄλλων ἀποτριχωτικῶν καὶ ἐδόθη εἰς τὴν κατανάλωσιν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδοκιμάσθη ἐπὶ χιλιάδων γυναικῶν εἰς τὰ καλλίτερα Δερματολογικὰ Νοσοκομεία.

Ἐγγυώμεθα ὅτι τὸ EPILOSAN

ἔχει τὰ ἑξῆς πλεονεκτήματα:

- 1) Ἀποτριχώνει εἰς 3—5 λεπτά.
- 2) Δὲν προκαλεῖ ἐγκαύματα, οὔτε ἐρεθίζει τὸ δέρμα.
- 3) Δὲν εἶνε ἀποκρουστικὰ δύσοςμεν, ὡς αἱ ἄλλαι κρέμαι ἢ σκόναι.
- 4) Δὲν ξηραίνεται ποτὲ εἰς τὸ σωληνάριον.
- 5) Δὲν συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φυτρώνουν νέαι τριχὲς σκληρότεραι.
- 6) Εἶνε κρέμα εὐρηστοῦς, ἐπιστημονικὴ καὶ ἐντελῶς ἀβλαβής.
- 7) Εἶνε εὐθηνότερα ἔλων τῶν ἄλλων κρεμῶν.

Ἡ νέα ἀποτριχωτικὴ κρέμα ΕΠΙΛΟΖΑΝ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία, Μυροπωλεῖα καὶ καταστήματα ψιλικῶν, πρὸς δρ. 30 τὸ σωληνάριον. Ἐν ἑλλείψει, ἀποταθῆτε εἰς τὸν Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ. ΚΩΣΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ, Σοῦθου 17β, Ἀθήνας (τηλ. 20166), ὅστις θὰ σᾶς τὸ ἀποστείλῃ διὰ συστημένον δέματος.

Τὰ χρήματά σας θὰ σᾶς ἐπιστραφῶσιν, ἔὰν δὲν μείνῃτε τελείως εὐχαριστημένη.

(Ἀποκόψατε καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν)

Κύριον Κώσταν Νικολαΐδην, Σοῦθου 17β, Ἀθήνας.

Παρακαλῶ ὅπως μοὶ ἀποστείλετε ὡς εἰς τὰς ὁδηγίας χρήσεως τοῦ EPILOSAN, καθὼς καὶ μίαν ἐγχρωμὴν εἰκόνα τῶν Κινηματογραφικῶν Ἀστέρων.

Ὄνοματεπώνυμον

Πόλις

Ὁδὸς

(Γράφετε, παρακαλοῦμεν, εὐαγάνωστα).